

Miroslav Haranta

OLÍVIA

část první

© Miroslav Haranta

Olívia, časť prvá

Jazyková a štylistická úprava: Ivana Ihnátová
Grafická úprava a tlač: Polygrafické centrum

www.haranta.sk

© 2016

ISBN: 978-80-972535-1-6

Miroslav Haranta

OLÍVIA

část první

Motto

Život, ktorý práve teraz žiješ, je len tvoj. Nie tvojho partnera, nie tvojich rodičov, nie tvojich detí, nie tvojej rodiny, nie tvojho okolia a ľudí v tvojom živote, nie tejto spoločnosti, nie tvojej viery a náboženstva, ktoré vyznávaš. Preto to, čo sa s ním rozhodneš urobiť, by malo byť na základe toho, čo ty naozaj chceš.

Ži svoj život naplno v láske a slobode tu a teraz.

I.

Ďalší deň môjho stereotypného života. S nevôľou som presunula budík ešte o pätnásť minút. Po opätovnom zazvonení som mala už len myšlienky, ako veľmi nenávidím svoj život. Vstala som z postele a prešla do kúpeľne. Zrak mi ostal stáť na zrkadle. Rozstrapatené vlasy, unavené oči, zamračená tvár. Kde sa vytratila tá detská radosť? Som to ešte vôbec ja alebo mi niekto vymenil môj život? Premerala som si celé telo. Si hnusná, prešlo mi hlavou a odvrátila som zrak. Už zajtra budem mať dvadsaťpäť rokov a stále bývam u rodičov. Je možné, aby to bolo ešte horšie? Vliezla som pod sprchu. Horúca voda mi stekala po tvári a tele. Prvé príjemne pocity od neľútostného zobudenia tým hlúpym budíkom.

Vyzývavo som sa obliekla a zišla dole na raňajky. Otec, ako obvykle, sedel za stolom, čítal noviny a mama okolo neho behala. Vzala som si jogurt z chladničky a naliala kávu.

Otec zdvihol zrak. „Zase si oblečená ako štetka? Ak chceš bývať aj naďalej pod touto strechou, začneš sa obliekať tak, ako sa na mladú ženu patrí,“ prehovoril so zamračeným výrazom.

Musím sa priznať, že do určitej miery sa tak obliekam, aby som ho provokovala. Viem, že by som nemala, neviem si pomôcť. Niekedy len mávne rukou, inokedy sa mi takto vyhráža. Niečo vo mne nie je úplne v poriadku.

Moje myšlienky a pocity ma tlačia k zemi, zrážajú ma do kolien a ja neviem, či mám ešte silu sa postaviť alebo aspoň sa plaziť.

Zapozerala som sa von oknom. Pršalo. Veľké kvapky stekali po okne. Počasie len umocňovalo to, ako zle som sa vo vnútri cítila.

Dojedla som a šla si umyť zuby. S nechutťou som vyšla pred dom, rozprestrela dáždnik a vykročila smerom k zastávke. Kvapky udierali na dáždnik a vietor mi ho chvíľami skoro dolámal. Ešte som nebola ani na zastávke a celé nohy som

mala mokré. Výborne, nech sa ešte niečo pokašle. Dobešla som na poslednú chvíľu, práve prichádzal autobus. Ako na just vošiel do mláky a poriadne ma oprskal. Do riti, to snád' nie je pravda, zanáďavala som si a so slzami na krajíčku som nastúpila. Deje sa mi všetko zlé, nenávidím svoj život. Prečo nemôžem byť normálna?

Zastávky ubiehali a ja som len pozerala z okna na mihotajúce sa okolie.

Autobus oznámil tú moju. Vystúpila som. Medzitým prestalo pršať. Prešla som k vysokej korporátnej budove a vošla do výťahu. Lepšie povedané – natlačila som sa tam. Po schodoch na štrnástom poschodí sa mi naozaj nechcelo ísť. Vždy ma dostane, keď na druhom a treťom poschodí vystúpi polovica ľudí. To sú naozaj všetci leniví vyjsť pár schodov? Budú sa radšej tlačit'? Je to pre mňa nepochopiteľné.

Vystúpila som a vošla do priestorov spoločnosti, v ktorej som pracovala druhý mesiac ako asistentka a recepčná. Celý môj pracovný deň bol o dvíhaní telefónov, robení kópií a dokumentov a o zabezpečovaní drobných vecí, ako objednať hotel, zarezervovať reštauráciu a podobne. Keď ma prijímali, bolo to o tom, že sa zaučím a potom ma vzhľadom k môjmu vzdelaniu posunú na kvalifikovanejšie miesto, no zatiaľ o mňa nikto ani nezakopol a nieto ešte, aby ma zaučal.

Boli sme tam dve. Gréta bola veľmi ambiciózna, ešte aj keď robila kópie dokumentov, mala na tvári ten výraz, že to robí najlepšie a chce viac. Vždy ich osobne doručila každému a pri tom opakovala, že nech bude ktokoľvek niečo potrebovať, je tu pre neho. Nechápala som, ako to môže robiť. Ja som ich strčila do priečinka, nech si ich každý vyzdvihne sám.

Sadla som si za stôl a vyzula mokré topánky, v ktorých mi čliapkali nohy. Aj ponožky som si dala dole, nech sa presušia. Vybavovala som mailly a požiadavky celého oddelenia. Gréta šla porozďávať svoje kópie. Mala som rada čas okolo desiatej. Málo ľudí prechádzalo okolo, telefóny sa tiež

z nejakého dôvodu stíšili a keď odišla aj Gréta, mala som pocit, že celá vstupná hala je len moja a je to môj priestor. Len môj.

Vtom sa otvorili dvere na výťah, vystúpilo z neho niekoľko kolegov. Sklopila som zrak k monitoru, avšak pohľadom som zachytila, že niekto sa zastavil pred mojím stolom. Zdvihla som hlavu s výrazom - čo zase? Predo mnou stál sympatický muž, ktorého som nikdy nevidela.

Ťažko som prehltna, vykúzlila úsmev, koľko to len šlo, a spýtala sa: „Ako vám môžem pomôcť?“

„Idem za generálnym,“ povedal žoviálne.

„Koho ohlásim?“

„Povedzte mu, prosím, že je tu Patrik.“

Zavolala som a ohlásila návštevu. Riaditeľ ma poprosil, aby som ho priviedla.

Zdvihla som sa zo stoličky a požiadala Patrika, aby ma nasledoval.

„U vás chodíte bosí?“ opýtal sa s úsmevom.

Začervenala som sa. „Ráno som zmokla a topánky mám mokré,“ vyšlo zo mňa rozpačito. „Hneď sa obujem.“

„Kvôli mne nemusíte,“ a usmial sa ešte viac.

Ten úsmev ma dostal. Bolo to to najkrajšie, čo som za posledných niekoľko dní a možno aj týždňov videla. Usmiala som sa späť a sklopila zahanbene zrak.

Uškrnul sa na tom a začal sa vyzúvať. Nechápala som, čo robí. Stiahol si aj ponožky, napchal ich do topánok a uložil vedľa recepcie. Začala som sa chichotať. „To ste vážne nemuseli.“

„A prečo nie?“ zaškeril sa. „Treba si užívať život a ja sa hneď cítim voľnejšie a príjemnejšie. Ďakujem za nápad.“

Nevedela som, ako sa mám zatvárať a čo mi povie šéf, ale aj napriek tomu ma to veľmi tešilo. Vykračovali sme si bosí smerom do šéfovej kancelárie. Nikto si nič nevšimol. Zaklopala som na dvere kancelárie a vošla. Naznačil mi, aby som ho vzala dnu. Kráčať hneď vedľa mňa.

Vtom si šéf všimol naše bosé nohy a začal sa smiať. „Patrik, to si celý ty, nič iné by som od teba ani nečakal.“

„Vieš, aké je to skvelé? Skús to! Ved', čo môžeš stratit'?"

„Hm,“ zamyslel sa, „máš pravdu,“ a začal sa vyzúvať.

Neverila som vlastným očiam. Po tom, ako sa vyzul, bosý prišiel k Patrikovi a objali sa. Páči sa mi, keď sa muži nehrajú na tvrdých chlapov a dokážu sa priateľsky objat'.

Obaja ma poprosili o kávu. Keď som ju doniesla, na niečom sa veľmi dobre zabávali. Nato, ako poďakovali, Patrik na mňa hodil opäť ten úsmev, ktorý by roztopil asi aj ľadovec na severnom póle.

„Olívia, odteraz, keď budete mať chuť, môžete chodiť bosá a začnem to praktizovať aj ja. Je to skvelé, ďakujem,“ ozval sa riaditeľ.

Usmiala som sa, poďakovala a vyšla z kancelárie. Nechápala som, čo sa stalo. Celé sa mi to len snívalo? Najvyšší šéf mi povedal, že môžem chodiť bosá a ešte vedel aj moje meno? Vracala som sa na recepciu, odkiaľ mi už Gréta z diaľky kričala: „To tu chodíš bosá? A čo sú toto za topánky? Obuj sa!“

„Ja nemusím,“ uškrnula som sa.

Patrik vyšiel asi po hodine a poďakoval sa mi za skvelý nápad. Obul sa a podal mi ruku na rozlúčku. Ešte raz sa pri tom usmial a odkráčal rovno do výťahu, ktorý sa, ako naschvál, práve otvoril. Kontakt, aspoň email – kričalo mi celé telo, no to som si predsa nemohla dovoliť. Celý zvyšok dňa som myslela na neho, bola som ako zasnená. Uvedomila som si, že po dlhej dobe sa nešpáram v svojej sebaľúti a sebanenávisti.

Na obed Gréta odišla na pohovor s riaditeľkou HR oddelenia. „Konečne povýšenie,“ tešila sa, „už tu nebudem trčať a posuniem sa, ved' si to zaslúžim,“ povedala sebaisto.

Prialala som jej to, aj keď som si uvedomovala, že keď povýšia ju, mňa určite nie, lebo niekto musí ostať aj na recepcii. Opäť ma zaplavili horkosť a smútok, tie

pocity, že nič nemá zmysel a nič nikdy nebude fungovať tak, ako by som chcela. Pocit nedostatočnosti bol sklúčujúci.

Hneď ako sa Gréta vrátila, čakal aj mňa pohovor s HR riaditeľkou. Keď sa o tom dozvedela nič netušiaci Gréta, škaredo sa na mňa pozrela.

II.

Pred deviatimi rokmi

Môj otec je silno veriaci, v komunite sa stavia do pozície skoro farára a prenáša to aj domov. Absolútne všetko musí byť pod jeho kontrolou. Celý život ma dirigoval, kde môžem a nemôžem ísť, s kým sa môžem baviť, s kým nie a čo si mám obliecť. Niekedy som sa cítila ako vo výcvikovom tábore pre vojakov a inokedy ako vo väzení. Celé moje detstvo bolo o jeho pravidlách. Mala som presne nastavené, kedy sa môžem hrať, kedy je čas na písanie úloh.

Nikdy nezabudnem, keď som mala šesťnásť. Zaľúbila som sa do spolužiaka a on do mňa. Boli to krásne chvíle, plné skrývania sa a tajných bozkov. Jedno slnečné popoludnie som sa už nevedela dočkať stretnutia. Srdce mi bilo vzrušením, tá potreba blízkosti milovanej osoby bola neskutočná. Vtedy som naozaj dokázala zabudnúť na diktatúru, ktorá panovala doma a len som vnímala život okolo seba.

Keď sa ku mne blížil, moje pocity sa začali stupňovať. Túžba dotýkať sa jeho pier bola neprekonateľná. Konečne, naše telá splynuli v objatí a vášnivo sme sa pobožkali. Vtom sa spoza nás vynorila učiteľka a spustila strašný krik. Celé telo mi stuhlo od strachu. Zbledla som. Začala som ju prosiť, aby nič nepovedala otcovi, no zbytočne. Pomaly som ju nasledovala, ale moja snaha obmäkčiť ju bola márna.

Prišla do kancelárie, siahla na telefón a vytočila môjho otca. Tlak vo mne narástol do takej úrovne, že som to nezvládla a rozbehla sa preč. Slzy mi stekali po tvári a ja som nevnímala nič, len ten pulzujúci strach, ktorý mi sťahoval hrdlo a hrud'. Nedalo sa to uniesť. Nevieť, ako dlho som s prestávkami bežala, zrazu som len začula, ako pri mne zapišťali brzdy auta a otec na mňa zrukol, aby som nastúpila. Bola som ako mimo svojho tela, nedokázala som tomu čeliť. To ma prinútilo hľadať v sebe spôsoby, ako dosiahnuť, aby sa niečo podobné nezopakovalo.

Otec mi dal svoju klasickú prednášku o tom, ako sa slušné dievča nevláči s chalanmi. Aké je to nemorálne, nesprávne a proti Bohu. Že musím byť panna, až kým sa vydám a mám zabudnúť na to, že sex je niečo, čo si môžem užívať. Je len na to, aby sa plodili deti.

Ostanem pannou navždy, hovorila som si. Toto mi za to nestojí. Asi som to naozaj prehnala a toto je trest za neslušné správanie. Keď budem dodržiavať otcove rady, budem v bezpečí.

Celú noc som preplakala a s každým rozhodnutím a presvedčením som vnútorne chladla a vytvárala si ochrannú vrstvu, ktorá ma zatvárala do seba samej.

Na druhý deň som sa s priateľom rozišla. Bola to tá najťažšia vec, akú som kedy spravila. Uvedomovala som si, že v skutočnosti len v momentoch s ním som skutočne cítila, že žijem a že ma niekto dokáže milovať a prijať takú, aká som. Napriek tomu ten strach bol silnejší, moje nové rozhodnutia boli pevné a ja som sa mohla o ne oprieť.

Boli sme z toho obaja zničení.

Čas pomaly plynul a on si našiel nové dievča. Vždy, keď som ich stretla, tvárila som sa, že je všetko v poriadku. Avšak ten pocit samoty, ktorý ma sprevádzal od momentu, keď som sa s ním musela rozísť, bol skoro tak neznesiteľný ako strach pred otcom a možným trestom.

III.

Ako mesiace plynuli, dovŕšila som 18 rokov a boj vo mne sa začal zväčšovať. Zblížila som sa s tromi kamarátkami – Luciou, Peťou a Janou. Nosili vyzývavé oblečenie a nápadný make-up. Potreba rebelovať narastala. Začala som sa líčiť, ale až v škole, aby otec o tom nevedel. Kým som prišla domov, dokonale som sa odličila.

S kamoškami som chodievala nakupovať oblečenie. Tie odvážnejšie kúsky som mala odložené u nich a niekedy pred školou som sa k nim chodievala prezliekať.

Opäť sa mi začal život páčiť, keď som bola s nimi. Chodili sme navzájom k sebe prespávať, ale v skutočnosti, teda okrem toho, keď sme boli u nás a vytvárali dojem dobrých dievčatiek, sme chodili na párty a zabávali sa. Kamošky si dávali aj trochu alkoholu, ja som si nedovolila. Vždy, keď sa mi nejaký chalan zapáčil, pocítila som silnú túžbu ísť za ním, splynúť s ním v jedno a stratiť sa v ňom aspoň na chvíľu.

Na jednej zábave ma kamarátky vyburcovali tak, že som sa nechala pozvať do tanca. Bola som strnulá, stuhnutá, chcelo sa mi plakať a utiecť. Asi to zo mňa cítil aj môj spoločník, lebo sa začal pozeráť po iných ženách. Niečo ale vo mne vzplanulo a začala som tancovať vyzývavým spôsobom. Rýchlo spozornel a oči mal na mne doslova prilepené. Začalo ma to vzrušovať, ešte viac som ho dráždila pohybmi a prejavmi. Jemne som mu prešla rukou po líci a pokračovala nižšie na krk, prešla som po hrudi a pomaly smerom nadol. Dych sa mu zrýchľoval, nahol sa ku mne a pobožkal ma. Bolo to akoby mnou preletelo tisíc voltov.

Ešteeee, kričalo niečo vo mne a zároveň ma iný hlas upozorňoval, aké je to neetické a nemorálne. V panike som sa poobzerala okolo seba. Mala som pocit,

že všetky oči sú upreté na mňa. Nikto si ma však nevšimal, všetci sa zabávali a bolo im úplne jedno, čo sa práve udialo.

Opäť sa dotkol svojimi perami tých mojich, jemne otvoril ústa a naše jazyky sa stretli. Moje telo sa rozochvelo ešte viac. Tá túžba tak dlho potláčaná bola neznesiteľne silná, chcela explodovať. V hlave sa mi odohrávali asi všetky sexuálne scenáre, aké som si len dokázala predstaviť. Takto som sa už necítila veľmi dlho.

Neskutočne som túžila po tom, aby pokračoval a ja som sa nemohla brániť.

Dychtila som po tom, aby sa zo mňa uvoľnilo všetko, čo bolo potlačené.

Potrebovala som s ním splynúť, chcela som, aby ma zbožňoval, miloval, túžil po mne a staral sa len o mňa. Bola to akási magická sila, ktorá ma k nemu priťahovala.

Ako sme sa vášnivo bozkávali, chytil ma za zadok a to ma vystrašilo. V hlave mi začali naskakovať všetky tie zákazy a hrozba trestu. Odtrhla som sa a začala utekať von. Cítila som sa ako prostitútka, ktorá sa nevie ovládať a skočí na prvého chalana, ktorý o ňu prejaví záujem.

Sadla som si vonku na lavičku, schúlila sa do kľbka a plakala. Vnútorň boj ma trhal na kusy. Tak veľmi som ho chcela, byť pri ňom, dotýkať sa jeho rozohriatej pokožky, cítiť jeho vôňu. No zároveň každá táto myšlienka mi spôsobovala bolesť, vnútorné bičovanie samej seba, pretože som nehodná, lebo takto sa nesmiem správať, to sa proste nemá. Ved' budem zatratená. Slzy mi moje trápenie zľahka pomáhali uvoľňovať.

Po hodnej chvíli som napísala kamarátkam, aby ma nehl'adali. S čoraz pokojnejším pohľadom som sa dívala na hviezdy, ako sa pomaly vytrácali spolu so svitaním. Ľudia postupne odchádzali z klubu. Vtom vyšiel aj on. Po tom, ako si ma všimol, pristúpil ku mne. „Ahoj, volám sa Matúš,“ predstavil sa.

„Ja som Olívia.“

Podal mi ruku a sadol si vedľa mňa. „Môžem ťa objat?“ spýtal sa opatrne.

Nesmelo som prikývla. Presne toto som potrebovala – pocit blízkosti a prijatia, po ktorom som dlho túžila a vyhýbala sa mu, pretože cítiť sa tak nie je správne. Ved' to predsa vedie k sexu a pohlavným chorobám. Jemne som sa odtiahla.

„Mám ťa pustiť?“ zháčil sa.

Rozplakala som sa.

Bol v koncoch, vôbec nerozumel, čo sa deje a bolo zjavné, že mu to je ľúto.

„Ublížil som ti nejako? Spravil som niečo alebo povedal?“

„Nie, to je o mne,“ odpovedala som.

„Hm, to hovoria všetky ženy, keď nechcú povedať pravdu, čo sa im nepáči.“

Zložil dole ruku a stiahol sa smutne do seba.

Uplakaná som sa mu pozrela do očí a chytila ho za ruku. „Naozaj to nie je o tebe, ja len nemôžem mať s tebou sex.“

Jeho prekvapený výraz prezrádzal, že som asi trafila poriadne vedľa. „Sex? Ved' sme sa len trochu bavili, to by mi ani nenapadlo.“

„Naozaj?“

„Dobre, aby som bol úprimný, tak jasné, že napadlo, ale len ako fantázia a nie niečo reálne v tento večer alebo najbližšie dni. Jediné, čo ma zaujímalo, si bola ty a chcel som ťa spoznať.“ Jeho hlas znel úprimne.

„Prepáč, že som tak reagovala. Doma ma naučili, že chlapi chcú len jedno a ide im iba o to, aby sa zabavili a nechali zneuctenú ženu napospas osudu. Že vám nezáleží na tom, čo s nami bude, a ak by som náhodou otehotnela, bola by som na to sama.“

Nechápavo zdvihol obočie.

„Kto ti také veci narozprával? To je akoby sme sa vrátili pár desaťročí späť do minulosti.“

„Nevysmievaj sa mi!“

„Ja sa ti nevysmievam, len nerozumiem. Kde je v tom tvoj život a tvoje vlastné potreby? Tvoje túžby a sny?“

S nedočkavosťou v tvári čakal na odpoveď, no ja som nevedela, čo na to povedať. Nikdy som sa na to nepozerala týmto spôsobom. Vždy boli prvoradé pocity a blaho iných, ja som sa nikdy nedostala na rad, aby niečo bolo aj o mne, ale naozaj len o mne.

„Ak mi dovoľíš, rád by som ťa spoznal. Dáš mi svoje číslo?“ spýtal sa priateľsky.

S radosťou som mu ho dala a s nádejou, že som našla niekoho, komu nejde o sex a môžeme byť spolu, som ho objala a dala mu pusku. Krásne sa na mňa usmial. V tom momente mnou zase preletela vlna túžby, ktorú som musela rýchlo ukryť.

Od vchodu na mňa mávali kamarátky.

„Musím už ísť.“

Matúš vstal spolu so mnou, ešte raz ma na rozlúčku objal a pobožkal na líce.

„Zavolám ti,“ šepol mi do ucha a nechal ma odísť.

Z jeho tmavohnedých hlbokých očí som cítila príjemný pohľad, ktorým ma vyprovádzal. Otočila som sa, usmiala a začala čeliť otázkam kamarátok.

„Kto to je? Odkiaľ je? Čo ste robili? Ako sa bozkáva? O čom ste sa bavili?“ a mnoho ďalších.

Väčšinu som ani nevnímala, v ušiach mi znela len posledná veta – zavolám ti.

Po ceste na mňa v taxíku začala doliehať únava. Viečka sa mi zatvárali. Niečo so mnou hlboko zatriaslo, až som skoro vyskočila z kože.

„Sme tu, vystupuj,“ ozvala sa kamoška. Z taxíka sme sa presunuli do jej izby. Nevládala som sa ani vyzliecť, zvalila som sa na posteľ a zaspala.

Ráno ma kamarátky budili zvedavými otázkami. „Vstávaj, sme nedočkavé, čo sa odohralo. Kam si na tak dlho zmizla? Kto bol ten fešák? Aj niečo bolo?“

Zasypávali ma otázkami, ktoré akoby prichádzali z veľkej diaľky. Pomaly som rozliepala oči a oni už čakali na odpovede.

„Nechajte ma spať,“ vyšlo zo mňa a prevrátila som sa na druhý bok.

Stiahli zo mňa perinu a poriadne so mnou zatriasli. Zahnala som sa, aby mi dali pokoj, no vymrštila som sa tak, až som spadla z postele. To ma už naozaj prebralo. Hlavu som vynorila ponad posteľ a dievčatá sa chichotali na tom, ako som sa nekontrolovane zrútila.

Takmer všetko som im vyrozprávala. Ako sme sa bozkávali, ako sme šli vonku a ako si vzal moje číslo. Povedať im, ako som sa zrútila, som sa určite nechystala. Tešili sa, že som si niekoho našla. V podstate aj mňa to tešilo, no zároveň sa mi v krku začala tvoriť hrča, pretože som vedela, že to nie je správne.

Po neskorých raňajkách sme sa šli prejsť do parku a dali si zmrzlinu. Za ten čas sa ma stihli aspoň päťkrát spýtať, či nevolal, alebo nepísal.

„Skontroluj si telefón,“ dobiedzali do mňa.

Ja som však tušila, že nezavolá, veď po tom, čo som mu všetko narozprávala, sa určite zľakol a moje číslo vyhodil. Niekde vo vnútri však tlel plamienok nádeje, že keby nemal záujem, tak by si to číslo nepýtal.

Bola som už unavená z týchto neustálych hier. Nemalo to konca a nevedela som to zastaviť. Z trucu som si vypla telefón, aby už prestali dobiedzať. Ale v momente, ako som mobil schovávala, som ho potajomky zapla. Nenechám si predsa kvôli kamarátkam zničiť takúto príležitosť. Našťastie, o chvíľu ich to omrzelo a konečne sme sa začali zabávať.

Po obede som sa musela vrátiť domov. Otec už sedel na besiedke a pozeral na hodinky, či idem na čas. Zovrelo mi hrdlo – čo zas bude?

„Bolo už načase,“ odvrkol.

Pod zámienkou, že sa učím, som v izbe strávila celé poobedie. V skutočnosti som hypnotizovala telefón, aby zazvonil. Očakávanie, či zavolá, spôsobovalo, že som sa nevedela na nič sústrediť. Začala som si čítať učivo, ktoré bolo potrebné zvládnuť do pondelka, len akosi mi nešlo do hlavy. Po každej vete som sa strácala v myšlienkach na predošlú noc. Prehrávala som si všetko, čo sa odohralo. Ako sa jeho vášnivé pery dotkli mojich, ako mi búšilo srdce. Vtom

ma premohol strach. Strach, či som to celé nepokazila. Bolo to ozaj také zlé? Ozve sa? Premkla ma panika. Ľahla som si na posteľ a schúlila sa. Zo zamyslenia ma prebral krik zdola.

„Večera!“ zvolal otec.

Jedlo bolo to posledné, na čo som teraz myslela. Keď som si ale predstavila, že mu mám vysvetľovať, prečo nejem, spustil by taký výsluch, že mi to za to nestálo.

„Ako ti ide učenie, Olívia? A ako bolo u kamarátky?“ vypytovala sa mama pri večeri.

„Dobre,“ odpovedala som.

„Väčšinou rozprávaš viac. Čo sa stalo? Bola si tam vôbec? Čo si robila? Prečo nám nič nehovoríš?“ spustil otec.

Mama už chcela niečo namietnuť, no ostala ticho a len sa prizerala.

Niekedy som ho tak nenávidela za to, že jej nedáva priestor. A mamu za to, že sa necháva utláčať a nepovie si svoj názor. Všetky tie nevyjadrené a potlačené emócie vo mne bublali a dostávali sa na povrch. Vtom sa otec ešte niečo spýtal, to som už nevydržala a začala som na neho kričať. „Tak strašne ma dusíš, toto nie je život, toto je väzenie. Pozri sa, ako si zničil mamu, veď ti nedokáže nič povedať, ani keď nesúhlasí. Tak veľmi sa ťa bojím. Dokedy budeme takto žiť? Si obyčajný despota, ktorý sa oháňa Bohom, aby si si tým ospravedlnil svoje činy!“ Zúrivosť sa zo mňa tlačila každým pórom. Nechápem, kde sa to vzalo. Otec sedel ako obarený a prvýkrát v živote som v jeho očiach uvidela slzy. Ani jeden z nich sa nezmohol na slovo.

„Idem do izby,“ zahlásila som a odniesla riady do drezu. Odkráčala som a buchla dverami. Bolo mi zle z toho, čo sa práve udialo. Smútok, strach, bolesť prechádzali mojím telom a pod tým všetkým, tam niekde hlboko, bol aj náznak sily, že som to dokázala. Postavila som sa mu. Na zaslzenej tvári sa mi objavil úsmev.

Niekoľko zaklopal na dvere.

„Ďalej,“ ozvala som sa.

Vošla mama so slzami v očiach.

„Takto by si sa k otcovi nemala správať, však nám chce len dobre. Ved' nás nebije, chráni nás.“

„To ti stačí?“ spýtala som sa jej. „To naozaj nechceš viac od života? Len to, aby ťa manžel nebil, ale v pohode budeš žiť v tomto strachu?“

Mama sa ešte viac rozplakala. „Prepáč mi, že nie som dost' silná, aby som ťa chránila.“

Niečo také som počula od svojej mamy prvýkrát. Zrazu som necítila nenávisť, ale ľútosť nad tým, aký život mala. „Prečo to trpíš?“

„Lebo chcem, aby ste vyrastali v kompletnej rodine.“

„Ale ved' to je na úkor tvojho života. Už nemusíš, už sme veľkí a pochopíme to.“

„A kam by som šla? Už roky som nič nerobila, neumožnil mi to. Ako by som prežila?“

„Neviem,“ povedala som a vzala ju do náručia.

Poriadne sme si poplakali. Konečne som mala pocit, že sme si začali nachádzať cestu k sebe. Uslzená a pokojnejšia som si ľahla a mama išla tiež spať. Na stolčeku pri posteli mi zavibroval mobil. Vrhla som sa na neho a očakávanie bolo späť. Na moje sklamanie to boli kamarátky. Pýtali sa, či sa ozval. Napísala som im, že nie a aj to, čo sa udialo doma. Chvíľu sme si písali, potom sme sa rozlúčili a šli spať.

To bol deň – pomyslela som si a oči sa mi zatvorili. Zrazu ma zobudilo zavrčanie a zapípanie telefónu. Zabudla som ho vypnúť. S problémami som sa za ním načiahla. S očakávaním som ho odblokovala, bola to však opäť len Lucia. Napísala mi, že ju to mrzí a dúfa, že mi Matúš čoskoro zavolá. Jej slová, že som skvelá baba a zaslúžim si niekoho, kto ma bude mať rád, ma potešili, ale zároveň aj zarmútili.

„Ďakujem, som rada, že ťa mám,“ odpísala som jej.

Postavila som sa z postele, bolo niečo pred polnocou. Zišla som dole po schodoch, v obývačke sa svietilo. Vošla som. Otec sedel na pohovke a pozeral do prázdna. Ako som ho sledovala, prišlo mi ho ľúto. Sadla som si vedľa neho, no ani sa nepohol. Pár minút sme sedeli mlčky. Prisunula som sa k nemu bližšie. Opäť žiadna reakcia. Krátko nato sa začal chvieť. Pozrela som mu do tváre, z očí mu tiekli slzy. Pozrel sa na mňa a chystal sa postaviť. Chytila som ho za ruku a objala. Privinul si ma tiež a spolu sme plakali, len tak bez slov. Nenávidela som sa za to, že som bola k nemu zlá a ublížila som mu takto strašne.

IV.

Ráno som si celú situáciu prechádzala v mysli. Bol to síce najhlbší moment, aký som v živote mala s mamou aj otcom, ale to, ako som im ublížila, bolo neznesiteľné. Bola som rozhodnutá sa ospravedlniť a nedeľné raňajky boli na to ako stvorené. Zišla som dole, pri stole bol už aj môj o rok mladší brat Ivan. Vyzeral, že sa práve vrátil domov z párty, na ktorú odišiel už v piatok. Nespravodlivosť toho, že je mladší a on môže chodiť, kde chce a na ako dlho chce, hneď zahнала všetky myšlienky na ospravedlnenie. Rozprával, ako bolo super a čo všetko zažil, mama s otcom a ja sme však pozerali do taniera a nikto sa nezmohol ani na slovo.

„Stalo sa niečo?“ ozval sa brat jasnejším hlasom.

Nikto nič nepovedal.

„Niekto zomrel?“ opýtal sa naliehavo.

Mama sa na neho pozrela štýlom čo, prosím ťa, trepeš? V skutočnosti by si však nikdy nedovolila povedať to týmto spôsobom. „Nikto nezomrel a ani sa nechystá, nerob si starosti,“ odpovedala vlažne.

„Ak nemienite komunikovať, idem spať,“ zdvihol sa a odkráčal.

Po chvíli som šla aj ja. Bolo zvláštne nepočuť otázku, kam idem a čo budem robiť. Na jednej strane to bolo oslobodzujúce, na druhej som cítila smútok, že už im na mne nezáleží.

Vyšla som do izby a donútila sa učiť. Sprvu mi to moc nešlo, postupne som sa ale do toho dostávala. Doobedie ubiehalo veľmi rýchlo.

Na obed sme boli pozvaní k otcovým rodičom. Dedko oslavoval sedemdesiat rokov a mne sa tak veľmi nechcelo ísť. Dedka mám však veľmi rada, aspoň jemu spravím radosť, keď prídeme všetci.

Nie najlepší deň na oslavu – prebehlo mi hlavou, keď sme dorazili. Celá rodina nahodila masky s čo najmenej umelým úsmevom a tvárili sme sa, že všetko je v poriadku. Najedla som sa do prasknutia, akoby som sa chcela stratiť vo všetkom tom jedle. Ledva som odfukovala. Sadla som si na gauč a snažila sa čo najviac vyzerat' prítomne. Vôbec sa mi nechcelo komunikovať. Každú chvíľu som kontrolovala telefón, či mi nenapísal Matúš, či mám signál, či mám zvonenie dostatočne hlasno. Nakoniec som pre istotu zapla aj vibrovanie. Tak veľmi som si priala, aby sa ozval. Keby som mala kontakt na neho ja, asi by som sa mu už ozvala. Čo keď ho stratil? Alebo sa mu niečo stalo? Keby mi nechcel zavolať, načo by si bral číslo? Ale ako zistím, či je v poriadku? Hlavou mi bežalo nekonečné množstvo otázok. Najneprijemnejšie boli tie, či cestou domov stretol nejakú inú, alebo či ho doma čakala priateľka. Alebo, nedajbože, manželka s malým dieťaťom. Stiahlo mi žalúdok a hrdlo. Celá som zbledla.

„Si v poriadku?“ spýtala sa mama.

„Nie celkom, asi som to prehnela s jedlom,“ začalo mi dvíhať žalúdok. Vybehla som na záchod, ale nič zo mňa nešlo. Tak veľmi som to potrebovala dostať zo seba. Prsty do krku som sa strčiť neodvážila, veď čo ak by som sa stala bulimičkou. Moc mi to nedávalo zmysel, ale strach bol reálny. Uvedomila som si, že kým som v sebe riešila dilemu, či zvracať alebo nie, tlak sa uvoľnil. Vyšla som z kúpeľne. Mama mi pomohla ľahnúť si na posteľ starých rodičov a zavrela

dvere. Potešila som sa, že sa môžem uvoľniť. Napísala som kamarátkam. Zaujímalo ma, ako sa majú a mala som potrebu ich informovať, že sa stále neozval. Ich odpoveď znela, ako veľmi ich to mrzí, že sa nemám báť, určite napíše. Padla na mňa poobedná únava a zaspala som s telefónom v ruke. Strhla som sa, či náhodou nepísal. Chvíľu mi trvalo, kým som zistila, kde som. Začala som hľadať telefón, ten však nikde nebol. Vyšla som z izby. Skontrolovala kabelku, ani tam nebol.

Vošla som do obývačky.

„Už ti je lepšie?“ spýtala sa mama.

„Áno, ďakujem,“ odvetila som a obzerala sa okolo.

„Čo hľadáš?“

„Telefón, neviem, kde som ho dala.“

„Zaspala si s ním v ruke, tak som ti ho zobrala, aby ťa nikto nezobudil. Dobre som spravila, lebo nato začal krátko zvonit.“

„Kto volal?“ vyletelo zo mňa.

„Neviem, ukázalo sa len číslo bez mena. Máš ho v kuchyni na chladničke.“

Presunula som sa do kuchyne, vzala som telefón a stratila sa v izbe. Vytočila som posledné číslo. Zvonilo. Tešila som sa ako malé dieťa, ktoré sa chystá otvárať darčeky pod stromčekom. Stále zvonilo, nik však nedvíhal. Skúsím ešte raz? Nie, veď ani on nevolal dvakrát, počkám si, nech zavolá znovu. Vrátila som sa do obývačky.

„Kto to bol?“ zaujímala sa mama.

„Neviem, nedvíha.“

Asi po pol hodine telefón opäť zazvonil. Snažila som sa vzdialiť, aby si nikto nevšimol moje nadšenie. Rýchlo som zdvihla.

„Dobrý deň, robíme marketingový prieskum, nájdete si na nás päť minút?“ ozval sa hlas v telefóne.

„Nie!“ odvrkla som zlostne a zložila. Bolo mi do plaču. Telefón zazvonil znova.

„Už som vám povedala, že žiaden prieskum robiť nebudem.“

„Ani rozprávať sa?“ ozval sa so smiechom povedomý hlas.

Zamrzla som.

„Haló, Olívia, si tam?“

„Matúš?“

„Áno.“

„Prepáč, že som na teba vybehla, vyvolávali mi ohľadom nejakého prieskumu.“

„Hej, to som pochopil,“ dodal so smiechom Matúš. „Škoda, že si to nevypočuli oni, asi by si už nikdy nedovolili zavolať,“ smial sa.

„Nesmej sa mi.“

„Ja sa nesmejem tebe, ale na tom, že takéto špeciálne privítanie som ešte nezažil a určite naň nezabudnem.“

Celá som sa zapýrila, ešteže ma nemohol vidieť.

„Ako sa máš?“ spýtal sa ma.

„Ako si počul, odrážam nepríjemne rozhovory a sme na návšteve u starých rodičov. Dedko má oslavu.“

„Tak to nebudem rušiť.“

„To je v poriadku.“ Odbehla som do vedľajšej izby. Chcela som sa ho opýtať, prečo sa neozval skôr. Toľko stresu zbytočne, keď som na neho čakala a všetky tie možné scenáre, ktorými som si prešla, len aby som bola pripravená na najhoršie. To mi však prišlo trápne. „A ty sa máš ako?“ rozhodla som sa pre jednoduchú otázku.

„Dobre, len odväčera rána myslím na to, či ti môžem zavolať, či sa so mnou budeš chcieť baviť.“

Skoro mi to vyrazilo dych. Ja tu čakám, kedy sa konečne ozve a on nevie, či sa má ozvať. „Ďakujem za zavolanie, čakala som, kedy sa ozveš,“ povedala som.

V jeho hlase bolo cítiť, že sa potešil. „Môžeme sa zajtra vidieť?“ spýtal sa opatrne.

„Veľmi rada. Zajtra sa stretneme v kaviarni u Freda o tretej. Môže byť?“ navrhla som.

„Jasné, budem tam,“ nadšene odvetil Matúš.

Srdce mi búšilo a na tvári som mala veľký úsmev. So sebaistotou som sa vrátila na oslavu.

„Kto to bol?“ spýtal sa otec.

Bolo cítiť, že sa snaží, aby z tej otázky nešla kontrola.

„Len marketingový prieskum na vnímanie reklamy. Bolo to celkom zábavné.“

Zaklamala som, aby som zdôvodnila spokojný a radostný výraz na tvári.

Prvá hodina v škole sa vliekla nezvyčajne pomaly. Určite to bolo tým, ako veľmi som sa tešila na poobedné stretnutie. Cez prestávku prišli za mnou kamarátky.

„Tak ako?“ vyzvedali.

„Zavolať,“ usmiala som sa. „Dnes sa máme stretnúť o tretej.“

„Skvelé, tešíme sa s tebou, potom nám musíš porozprávať všetky detaily,“ chichotali sa.

„Jasné, poviem.“

Cez deň mi poslal esemesku, ako sa na mňa teší a dúfa, že ma tým nevystraší.

Práve naopak, pomyslela som si. Odpíšem mu? Alebo nie? Nechala som si čas na rozmyslenie a po ďalšej hodine som mu odpísala, že aj ja sa teším. Konečne skončila posledná hodina.

Vybrala som sa do kaviarne. Prišla som tam skôr, objednala som si horúcu čokoládu, posadila sa a čakala, kým príde. Zatiaľ som sa pustila do písania školskej práce na notebooku. Ani som si neuvedomila, že je už pol štvrtej. Pozrela som sa na mobil – žiaden telefonát a ani len správa. Aspoň mohol zavolať, rozhnevala som sa. Mala som chuť zavrieť notebook a odkráčať. Niečo ma však držalo, aby som ešte nešla. Povedala som si, že aspoň dokončím prácu, bola som skoro na konci. Myšlienky mi však blúdili nad rôznymi vecami. Zazvonil telefón. Bol to on. Chvíľu som váhala, či zdvihnem. Zvedavosť vyhrala nad hnevom. Odmerane som pozdravila. Začal sa ospravedlňovať.

Vysvetlil mi, že tréner ich nechcel pustiť a k bazénu nemajú dovolené brať si telefóny, tak sa mi nemohol ozvať.

„Môžem ti to nejako vynahradiť?“

„Ako rýchlo tu vieš byť?“

„Už sa prezliekam, do pätnásť minút.“

„Tak si pohni, čakám ťa.“

Zrazu sa mi opäť darilo písať a kým prišiel, akurát som skončila. Zadržaný vbehol dovnútra a ledva lapal po dychu. Hneď sa mi ospravedlňoval a ďakoval, že som počkala.

„Veď ty za to nemôžeš,“ povedala som.

Dal mi pusu a prisadol si.

„Doteraz som robila prácu do školy, inak by som tu už dávno nebola.“

„A podarilo sa ti ju napísať?“

„Áno,“ spokojne som povedala a odložila notebook. „A čo trénuješ?“ spýtala som sa zvedavo.

„Plávanie. Fakt ma to mrzí, že si toľko čakala.“

„Už to nechajme.“

„Aký si mala deň?“

„Celkom v pohode, nič zvláštne sa neudialo. A ty?“

„Ja skvelý, konečne som sa s tebou stretol.“ Usmial sa a ja som mala čo robiť, aby som naplno neukázala, že aj ja.

„Podme sa prejsť,“ navrhla som.

Vyšli sme von, vzal mi tašku s notebookom. Rozprával mi, čo robil cez víkend a odpovedal mi na nekonečne veľa otázok, ktorými som ho zasypávala. Občas sa aj jemu podarilo dať nejakú otázku mne, ale veľa príležitostí som mu na to nedala. Prechádzali sme krásnym parkom, všetko bolo zelené a vyzeralo tak živo. Na začiatku parku bolo detské ihrisko plné detí s mamičkami. Išli sme ďalej a ľudí bolo stále menej. To ticho bolo čarovné. Nikdy som si

neuvedomila, ako tu je krásne. Prišli sme až k jazierku na najvzdialenejšej strane parku, nikto iný tu nebol.

Sadli sme si na lavičku. Pozeral sa mi do očí, keď sme sa rozprávali. Bolo príjemné, že ma niekto takto počúva. Len som si hovorila, kedy ma konečne zase pobožká. Neviem, či to vycítil, ale pomaly sa ku mne naklonil. Rukou mi odhrnul vlasy a zaboril sa do nich. Privrela som oči a nechala sa viesť daným okamihom. Naše pery sa stretli, vlna energie prešla našimi telami. Jemne pootvoril ústa a jeho jazyk som zacítila na svojom. Srdce mi pulzovalo stále rýchlejšie. Z jemného bozku sa o chvíľu stalo vášnivé bozkávanie. Cítila som narastajúce vzrušenie. Sadla som si na neho obkročmo a zacítila som, aký ho mal tvrdý vzrušením. Bola som bez myšlienok, len som sa nechala unášať. Mala som chuť, nech zo mňa všetko strhne a pomiluje ma rovno tam, kde sme. Pevne ma chytil za zadok a pomaly ma po ňom hladil, prechádzal po chrbte a do vlasov. V rozkroku som cítila, ako mu pulzuje vzrušením. Prešiel mi po krku a pomaly šiel nižšie a nižšie. Nežne ma chytil za prsia. Skoro som vyskočila z kože a vtedy to prišlo. Premohol ma strach tak silný, že všetko vzrušenie bolo zrazu zablokované a neprístupné. Čo keď nás niekto uvidí? A otec mi to znova zakáže. Čo keď sa niečo stane? Čo keď ma len zneužije? Toto nie je správne. Toto sa nerobí. Musím byť slušné dievčatko... Odtrhla som sa od neho a začala plakať.

„Prepáč, ešte som sa nemal dotknúť tvojich prs? Alebo som ti nejako ublížil?“ Bol úplne zmätený a bolo vidno, aký je v tom bezmocný.

„Nič si nespravil, to len ja sa bojím, že nás niekto uvidí a povie to môjmu otcovi.“

„Koľko máš rokov?“ vystrašene sa spýtal.

„Už osemnásť, nemusíš sa báť. Len môj otec kontroluje každý môj krok a stále dostávam prednášku o tom, ako si nesmiem s nikým začať a nesmiem mať sex, lebo budem potrestaná. Boh ma potrestá a stane sa niečo veľmi zlé. Preto ani

s tebou, ani s nikým iným nemôžem mať sex.“ Bola som si istá, že po týchto slovách odíde.

„Môžem ťa aspoň objat?“ nežne sa opýtal.

Jemne som prikývla a nechala sa, aby ma pritúlil k sebe. Presne toto som potrebovala.

Zazvonil telefón, keby ma naň Matúš neupozornil, tak ho asi ani nevnímam.

Niečo sa vo mne menilo a ja som sa cítila viac živá. Na telefóne sa mi ukázala fotka otca. Nad ňou v rohu som si všimla čas. Bolo po šiestej a ja som už mala byť doma. Úplne vystrašená som sa vymanila z Matúšovho objatia.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa ustarostene.

„Už som mala byť doma, otec mi spraví peklo zo života,“ vysvetlila som.

Telefón stále zvonil, no nedokázala som ho zdvihnúť. „Musím ísť rýchlo domov.“ Ponáhľali sme sa naspäť. V myšlienkach som si prehrávala rôzne scenáre, na čo sa vyhovorím, prečo meškám a prečo som nezdvihla. Telefón som mala na ticho a pracovala som v kaviarni, išlo mi to dobre, tak som to chcela dokončiť. Rozhodla som sa, že presne takto to poviem. Telefón sa opäť rozozvučal, len som ho stíšila a začala bežať. Prepadla ma ešte väčšia panika.

„Mám auto na neďalekom parkovisku, odveziem ťa,“ ponúkol sa Matúš.

Konečne dobrá správa, pomyslela som si. „Ďakujem, to by mi veľmi pomohlo, len ma, prosím, vysaď na vedľajšej ulici.“

„Jasné, kam len povieš.“

Konečne stretnem niekoho normálneho a takto sa pred ním zhovädím. Konečne sme dobehli k autu. Našťastie, nebývala som ďaleko, cesta trvala len pár minút.

„Ďakujem ti a prepáč mi.“ Cítila som sa previnilo.

„Nemám čo, chápem. Zavolaj mi, prosím, ako to dopadlo,“ povedal. Nahol sa ku mne.

„Tu nieeee!“ preľakla som sa, „veď tu nás môže hocikto vidieť.“

„Prepáč, neuvedomil som si to. Ešte raz ďakujem, ozvem sa.“

Vybehla som z auta a ponáhľala sa domov. Otec ma nečakal pred domom. Bolo zamknuté. Vošla som dnu. „Mama? Otec?“ kričala som. Nik sa však neozýval. Vytiahla som telefón. Mala som päť neprijatých hovorov a práve mi opäť volal otec. Zdvihla som. „Prepáč, mala som telefón na ticho.“

„Príď rýchlo do nemocnice Svätého Patrika, mama mala nehodu.“

„Čo sa stalo?“

„Teraz nemôžem,“ v pozadí som počula, ako sa s niekým rozpráva a položil.

Zbledla som, zaliali ma slzy. Volala som taxík, no bolo obsadené. Vytočila som Matúša. „Si niekde blízko?“

„Čo sa stalo, ty plačeš?“

„Prosím ťa, príď po mňa,“ nadiktovala som mu adresu.

„O dve minúty som tam.“

Veci som nechala pohodené na chodbe, vyšla von, zamkla dvere a čakala ho na príjazdovej ceste. O chvíľu predou mnou zapišťali brzdy.

Vybehol von. „Čo sa stalo? Nieкто ti ublížil?“

„Nie, moja mama mala nehodu, všetci sú v nemocnici Svätého Patrika.

Odvezieš ma tam, prosím?“

„Jasné,“ pomohol mi nasadnúť.

Celá som sa triasla. Všetko je to moja vina, keby som nešla von a sedela doma, nič by sa nestalo. Otec mal pravdu, že budem potrestaná, ak niečo takéto budem robiť. Ešte viac som sa rozplakala. Chytil ma za ruku, prudko som sa odtiahla.

„Ja za to môžem, že sa to stalo, je to moja vina. Keby som nebola s tebou, určite sa nič nestane.“

„Ako to môže byť tvoja vina? Ty nie si zodpovedná za druhých, len sama za seba a ak sa na to budeš pozerat' takto, zničí ťa to.“

„Som. Otec mi stále tvrdí, že ak budem robiť veci proti Bohu, budem potrestaná a už to tu je.“

„Prepáč, ale to je poriadna blbosť, ako môžeš byť potrestaná za niečo, čo si nespravila?“

„Nebola som dobré dievča, pohádala som sa s našimi cez víkend, povedala som škaredé veci otcovi a dnes som myslela na sex s tebou a to nie je správne.

Prepáč, že ti to hovorím, strašne sa bojím.“

„To je v poriadku, len to dostaň zo seba.“

„Len keď uvidíš, aká som prehnitá vo vnútri, tak ma už nebudeš chcieť ani vidieť.“

„To nechaj, prosím, na mňa a nepredpokladaj, čo urobím. Tým len ublížiš sebe a aj mne.“

Zastavili sme pri nemocnici.

„Ďakujem ti za všetko.“ Vystúpila som. Neviem, čím to bolo, ale trochu sa tá vina zmiernila, keď som o tom Matúšovi povedala. Bála som sa, že ma za to odsúdi.

Vbehla som do nemocnice. Na príjme mi povedali, kde leží mama. Ani som nečakala na výťah, rovno som vybehla po schodoch na tretie poschodie. Na chodbe bol otec s bratom. Rozbehla som sa k nim.

„Čo sa stalo? Je v poriadku?“

Obaja mali slzy v očiach.

„Čo sa deje, už mi niekto odpovie?“

„Mama mala nehodu. Keď išla z nákupu, ktosi ju prešiel autom. Ešte nám nevedia povedať, v akom je stave a ani nemôžeme ísť za ňou, operujú ju.“

Sedeli sme v čakárni a pozerali do prázdna. Matúš mi napísal, či mu môžem dať vedieť, ako je na tom mama a čo sa stalo. Tiež, že mi drží palce a myslí na mňa.

„Zrazilo ju auto, je na operačke, dám ti vedieť, keď bude niečo nové,“ odpísala som.

Vtom mi volala Lucia. „Ako to šlo? Ved' sa ani neozveš.“

S uplakaným hlasom som jej povedala, čo sa stalo.

„Prídeme za tebou, aspoň ťa podporíme,“ povedala.

V priebehu pol hodiny všetky tri kamarátky dobehli do nemocnice. Vyobjímali ma a uistili, že ak by sme hocičo potrebovali, sú tu pre nás. Ostali skoro hodinu. Predtým, než odišli, postarali sa o jedlo a vodu.

Lekári stále neprichádzali. To čakanie bolo neznesiteľné. Vonku začala byť tma. Otec sa šiel opäť spýtať, či je niečo nové. Našťastie, sestrička bola natoľko empatická, že mu znova odpovedala to isté. „Hneď, ako sa skončí operácia, pošlem za vami doktora. Žiaľ, nemám odkiaľ vedieť stav vašej manželky alebo priebeh operácie. Je mi ľúto, čím si prechádzate.“

Zo sedenia na nemocničných stoličkách ma všetko bolelo. Bolo krátko po polnoci, keď doktor konečne prišiel.

„Vaša manželka mala vnútorné krvácanie a viacero zlomenín, no teraz je stabilizovaná. Viac vám neviem povedať, uvidíme, keď sa preberie z narkózy. Odporúčam vám, aby ste išli teraz domov, zbytočne by ste čakali. Ráno môžete prísť,“ povedal otcovi.

Otec nás poslal domov, aby sme sa šli vyspať. On sa rozhodol ostať. Dal mi kľúče od auta. Nebola som si istá, či zvládnem šoférovať, vodičák som mala krátko, a navyše som bola značne vystresovaná a unavená. Šli sme opatrne, Ivan prvýkrát nemal poznámky k tomu, ako mi to ide. Keď sme dorazili, poďakoval sa a mlčky sme sa stratili vo svojich izbách. Mne to však nedalo, potrebovala som ísť za ním. Zabúchala som mu na dvere.

„Môžeš,“ zavolať. Sedel skrčený na posteli. Sadla som si vedľa neho a objala ho.

„Mama bude v poriadku,“ povedala som. „Musí byť.“

Takto zničeného som ho nikdy nezažila. Žiadne sarkastické poznámky, ani múdrosti. Len strašný strach a smútok. Nechala som ho spať. Napísala som Matúšovi a kamarátkam, čo nám povedal doktor a Luciu som poprosila, nech v škole nahlási, že s bratom neprídeme, lebo ráno ideme do nemocnice.

Nezvládla som sa ani prezliecť do pyžama, zaspala som oblečená.

Ráno som sa strhla na budík. Dúfala som, že to bol len zlý sen. To, že som spala oblečená, mi pripomenulo, že nebol. Dala som si sprchu a zobudila brata. Mlčky sme si dali rýchle raňajky a vyštartovali do nemocnice. Otec sedel stále tam, kde sme ho nechali, vykrútený v polospánku. Trošku sa pousmial, keď nás videl. Spýtali sme sa, či je niečo nové. Pokrútil hlavou. Doniesla som mu z bufetu raňajky. Niečo z toho zjedol a trochu nabral energiu. Sestrička, za ktorou sme zašli, aby sme zistili, či je niečo nové, nás nechala ďalej v napätí. Mali sme čakať na doktora. Trvalo to pol hodinu, kým sa objavil. To, čo nám oznámil, nás šokovalo. Mama sa neprebrala z narkózy, je v kóme. Po týchto slovách sme zostali stáť ako obarení.

„Čo to znamená?“ opýtal sa otec.

„Budeme ju pozorovať. Je možné, že sa preberie každú minútu, no môže to trvať aj dlhší čas. V takejto situácii nevieme nič predpovedať. Je mi to ľúto.“

„Kedy ju môžeme vidieť?“

„Podťe so mnou.“

Mama ležala napojená na množstvo prístrojov. Spevnený krk, nohu a ruku mala v sadre. Bol to strašný pohľad. Lekár nás upozornil, že teraz potrebuje priestor a zostať môžeme len päť minút.

„Poobede sa zastavte, presunieme ju na iné oddelenie. Zavoláme vám,“ povedal a kývol na sestru. Tá nás vyprevadila z izby.

Odišli sme domov, no otec sa nedokázal upokojiť. Chodil ako neprítomný.

S bratom sa mi ho podarilo dostať do postele. Potom sme si mlčky sadli do obývačky a mne sa hlavou prehánali všetky možné katastrofické scenáre.

Zaháňala som ich, ako sa len dalo.

„Všetko bude dobré, mama potrebuje len trochu času na liečenie a potom sa preberie z kómy,“ uistovala som Ivana, no sama som tomu veľmi neverila.

„Všetko je to moja vina,“ vzlykal, „keby som sa neflákal a šiel nakúpiť alebo aspoň s ňou, tak by sa nič také nestalo.“

„Netrep blbosti, ako to môže byť tvoja vina? Nemohol si to predsa ovplyvniť.“

Vtedy som sa zháčila, presne to isté mi povedal Matúš, keď som z toho, čo sa stalo, obviňovala seba. V ten moment sa niečo uvoľnilo – uvedomenie si, že nemôžem za všetko, čo sa stane a reálne nemám dosah na druhých, úplne vymazalo tú vinu, ktorú som cítila. Prečo sa jej to potom stalo?

Aby som sa nejako zamestnala, šla som uvariť niečo na obed. Nedokázala som viac sedieť v tom strachu a nič nerobiť. Evidentne ani môj brat, keďže prišiel za mnou, či mi môže pomôcť. Bolo príjemné, že sme spolu niečo robili. Stále sme boli zaneprázdnení svetom okolo nás, až sme si nevedeli nájsť chvíle jeden pre druhého. Naháňame sa za niečím a niekedy vlastne ani nevieme, za čím a výsledok je taký, že sa cítime sami aj medzi najbližšími. Odsudzujeme sa a máme pocit, že si navzájom nerozumieme. Posledné dni mi moji rodičia chceli asi niečo ukázať. Všetky tie momenty, keď to už vybuchlo a ja som ich z tej bolesti obviňovala. Keby sme sa o tom rozprávali a hľadali riešenia, nemuselo dôjsť k takým vyhroteným situáciám, v ktorých si ubližujeme a potom nás to trápi. Ale čo s tým? Ako začať len tak komunikovať? Dá sa to vôbec?

Otec zišiel dole do kuchyne.

„Už volali?“

„Nie,“ pokrútila som hlavou. „O chvíľu bude obed, dáš si?“

„Nie som hladný,“ otočil sa a odišiel naspäť do spálne.

Pri obede som sa zadívala na Ivana. „Ako sa cítiš?“ spýtala som sa.

„Hrozne sa bojím, čo keď sa nezobudí? Ako budeme fungovať bez nej?“

„Chápem, aj ja sa bojím. Musíme však veriť, že všetko dobre dopadne.“

Pokúsila som sa vyčariť podporný úsmev na tvári, avšak moc sa mi to nedarilo.

„Stále máme jeden druhého a aj otca,“ povedala som.

„To je pravda, ale bez mamy to už nebude nikdy ono.“

„Bude to v poriadku, všetko sa vyrieši,“ snažila som sa nás oboch upokojiť.

„Naozaj tomu veríš?“ spýtal sa.

„Áno, verím, musím,“ povedala som rozhodne.

„Mám novú frajerku,“ prešiel na inú tému a usmial sa.

„Super, ako dlho?“

„Asi dva týždne, je skvelá, o rok mladšia. Chodí do našej školy.“

„Rada sa s ňou zoznámim.“

„Chcela by, aby som sa šiel s ňou učiť tancovať. Mne to príde také babské. Čo si o tom myslíš?“

„Podľa mňa je to skvelé, môžeš s ňou tráviť čas, naučíš sa niečo nové a zblíži vás to. A pri niektorých tancoch je veľmi blízky kontakt,“ zasmiala som sa.

„Takto som sa na to nepozeral, ďakujem.“

„A ženy majú rady, keď sa muž vie hýbať. Vždy nám to imponovalo.“

„Tak jej poviem, že to vyskúšam. Ďakujem, ségra! A ty máš niekoho?“ spýtal sa.

„Niekoho som stretla, ale poznáme sa len pár dní. Inak dobrý nápad s tým tancovaním, možno sa ho aj ja spýtam, či budeme na niečo také spolu chodiť. Len tomu dám ešte chvíľu čas.“

Aspoň na okamih som mala pocit, že je všetko v poriadku. Zazvonil telefón. Zdvihla som. Sestrička mi povedala, že zatiaľ žiadna zmena, do hodiny mamu presunú a potom môžeme za ňou prísť. Otec hneď na to, ako počul zvonit' telefón, zišiel dole. Bolo vidieť, ako veľmi dúfa, že poviem niečo pozitívne. Pokrútila som hlavou. Utrápený sa posadil za stôl, vyzeral, že vôbec nespál. Naložila som mu jedlo, no moc toho nezjedol.

„Veď niečo povedz!“ Zúfalo som túžila, aby vyriekol aspoň slovo, ale nič. Len tam tak sedel. „Dostaň to zo seba,“ rozplakala som sa. „Nebud' ako kameň,“ kričala som a plakala.

Ani som si neuvedomila, že ja som tá, ktorá musí niečo zo seba dostať von, tú bolesť a strach o mamu, ktoré som do určitej miery blokovala a nedovolila si ich precítiť a prijať ako súčasť daného momentu, ktorý práve prebiehal.

Otec sa zdvihol, prišiel ku mne a objal ma. Nepamätám si, že by toto niekedy urobil. Srdce mi búšilo. V tom momente som si uvedomila, ako veľmi som to potrebovala a chýbalo mi to. To všetko naozaj muselo zájsť až tak ďaleko, aby

ma objal? Kládla som si otázku. Keď nás zbadal Ivan, že sme v objatí, pritisol sa k nám.

„Mama by bola teraz na nás veľmi pyšná,“ povedal. „Musíme byť silní kvôli nej, aby to zvládla.“

Otec ma poprosil, či zavolám maminým rodičom, že sa už dá za ňou ísť. Včera sme im povedali, že by zbytočne cestovali, lebo by ich k nej aj tak nepustili.

Spočiatku namietali, ale nakoniec pochopili, že by to k ničomu nebolo.

Zbalili sme si zopár vecí so sebou a šli do nemocnice. Po chvíľke čakania nás k nej konečne pustili. Na špeciálne vybavenej izbe plnej monitorov a rôznych zariadení boli len dve postele. Pri okne ležala mama, druhá posteľ bola prázdna. Vzali sme si stoličky a sadli si okolo nej. Striedali sme sa pri jej ľavej ruke, aby sme ju mohli držať. Pravú mala kompletne nedostupnú v sadre. Rozprávali sme jej, ako veľmi ju ľúbime a chceme, aby sa prebrala. Ako na ňu čakáme a sme tu s ňou všetci traja.

Asi o hodinu prišli starí rodičia. Keď ju uvideli, dedkovi sa podlomili nohy. Babka ho ledva zachytila. Otec priskočil a pomohol mu na stoličku. Naliala som mu vodu a sadla si vedľa neho. Babka si šla sadnúť k mame a modlila sa. Otec po pár hodinách navrhol, aby išli k nám domov. On sa podujal ostať s mamou celú noc.

Starým rodičom som posteľ ustlala v hosťovskej izbe. Bola som vyčerpaná, celé telo sa mi jemne chvelo. Mala som pocit, že sa rozsypem. Skontrolovala som mobil, našla som pár neprijatých hovorov a správ. Písala mi triedna učiteľka zo školy, že na mňa myslí a dúfa, že všetko dopadne dobre, nemám sa strachovať so školou, všetko je zariadené. Napísala som jej, že zatiaľ sa nič nezmenilo a ďakujem za podporu. Kamarátky som všetky naraz vytočila a porozprávala som im, čo sa dialo celý deň. A ako ma to ničí, že som úplne bezmocná a neviem, čo mám robiť.

„Prídeme za tebou?“ spýtala sa Lucia.

„Radšej ostanem sama, ďakujem vám za všetko. Ale vy mi povedzte, čo je nové.“

Rozprávali mi, čo sa udialo v škole. Peťa mi oznámila, že sa rozišla s frajerom ešte včera a dnes si našla nový objekt. Zajtra idú spolu po škole na prechádzku. Peťa bola vždy vo svojich vzťahoch veľmi rýchla, dokázala sa zaľúbiť na prvý pohľad a ak sa jej niečo prestalo páčiť, pokojne už po mesiaci bola odľúbená. Mali sme vždy zábavu z toho, čo sa jej nepáčilo. Raz to bolo, že jej neotváral dvere, inokedy, že sa nedobre bozkával, lebo používal málo jazyk. Zakaždým to však stálo za to a pri každom novom sme boli zvedavé, čo si zase nájde tentoraz. Opísala nám ho ako niekoho dokonalého, že on je ten pravý a jediný a už sa nevie dočkať, kedy sa s ním stretne. My sme sa len chichotali, lebo toto sme už počuli niekoľkokrát.

Trochu som sa uvoľnila. Poďakovala som im za podporu a aj za zmenu myšlienok a rozlúčili sme sa. Ešte som mala správu od Matúša, že mu je to strašne ľúto a ak je niečo, čo môže pre mňa spraviť, nech mu určite dám vedieť. A poslal xoxo – objatia a bozky. Zavolala som mu a poďakovala mu za podporu. Chvíľu sme sa rozprávali. Cítila som, ako vo mne narastá vzrušenie, akoby som chcela pred tým strachom utiecť a skryť sa do jeho náručia. Necítiť nič iné, len tú vášeň v pulzujúcom tele plnom života. Takto nesmiem myslieť, veď je to nesprávne, čo keď sa všetko zhorší kvôli mne? Stooooop! – kričala som na svoju myseľ, toto sa už nedá znieť. Čo keby som bola ja na maminom mieste a už nikdy nepocítila tú slobodu, ktorú cítim v tom momente, ten pocit naplnenia a bezpečia, sám život?

„Môžem ťa prísť pozrieť?“ opýtal sa Matúš.

Bez váhania som povedala áno.

„O pätnásť minút som tam,“ povedal, rozlúčil sa a položil.

Nechápem, prečo som povedala áno, je to normálne? Moje telo zjavne súhlasilo, keďže horelo nedočkavosťou. Vbehla som pod sprchu, trochu som sa upravila. Zišla som dole po schodoch a povedala starým rodičom, že sa idem prejsť.

Vyšla som von a prešla za najbližší roh ulice, kde už čakal. Bol tam dokonca skôr, ako sme sa dohodli. Sadla som k nemu do auta a poprosila ho, nech ma zoberie niekam, kde sa môžeme prejsť.

Zvečerievalo sa, pouličné svetlá sa zapínali a všetko sa začalo meniť, akoby ožival iný svet. Svet, kde nič nie je rovnaké, kde už nie sú strachy a problémy. Svet, kde môžeme byť naplno sami sebou so všetkým a nemusíme sa starať o to, kto si čo pomyslí alebo ako to bude vyzerat' pred druhými. Budeme žiť len sami pre seba a z toho budeme môcť pomáhať druhým žiť tak isto naplno. Zastavil neďaleko parku, v ktorom sme boli naposledy.

„Môže byť?“ opýtal sa.

Usmiala som sa a vystúpila z auta. Povieval teplý vánok a my sme sa vybrali po parkových chodníkoch. Občas sme stretli nejakú dvojicu v objatí. Spýtal sa ma, ako sa cítim. Porozprávala som mu všetko, čo sa udialo, aké pocity mnou mávajú a že neviem, čo s tým strachom mám robiť. Rozplakala som sa. Objal ma a držal. Tak veľmi som potrebovala takéto objatie, kde mi nik nebude dávať rady a bude ma len ticho prijímať. Pár minút som plakala a Matúš ma celý čas držal. Pomaly sa ten tlak uvoľňoval a bolo mi lepšie.

„Ďakujem, vážim si to, aj celú tvoju podporu.“

Prechádzali sme sa ďalej a vyzvedala som, aký mal deň.

„Myslel som na teba,“ rozprával mi. „Keď ma vyvolal učiteľ na fyzike, netušil som, čo sa ma pýta, ale podarilo sa mi to zahovoriť a nakoniec to dobre dopadlo.“

Usmiala som sa. V skutočnosti ma to nesmierne potešilo. Chytila som mu ruku a chvíľu sme sa mlčky len prechádzali a pozorovali, ako mesiac vrhá tieň stromov na zem. Dostali sme sa až k našej lavičke.

„Chceš si na chvíľu sadnúť alebo ideme naspäť?“

„Sadnúť,“ odpovedala som.

Pozerali sme sa na jemne sa vlniacu hladinu jazierka pred nami. Položila som si hlavu na jeho nohy, zavrela oči a počúvala zvuky prírody. Pohladil ma po

vlasoch, otočila som tvár a pozrela sa na neho. Usmiala som sa. Nahol sa nado mňa a dal mi jemnú pusu s takou nežnosťou, že tá vlna vzrušenia, ktorú som cítila doma, keď sme spolu telefonovali, bola razom späť.

„Ešte,“ pošepla som.

Zopakoval to a následne mi nežne pobožkal nos a čelo. Chytila som mu hlavu a pritisla som si jeho pery k mojim. Začali sme sa vášnivo bozkávať, čas okolo mňa sa zastavil. Prechádzal mi prstami vo vlasoch a naďalej ma vášnivo bozkával. Priala som si, aby tento moment nikdy neskončil. Prstami mi prešiel po uchu, jemne sa dotýkal krku a pomaličky sa posúval nižšie. Blížil sa k mojim prsiam, cítila som, ako mi stvrdli bradavky od vzrušenia a ako som začala vlnúť. Takto silno som to tam dole ešte nikdy necítila. Prešiel po prsiach, jemne ich chytil, najprv jedno, potom druhé a aj napriek podprsenke som mala pocit, že cítim každý dotyk. Túžila som, aby sa ma dotýkal priamo na kožu. Pokračoval nižšie a nižšie. Na brušku sa zastavil a vošiel mi rukou pod tričko, hladil mi ho. Jeho ruky boli na mojej pokožke jemné a ja som vzdychla od vzrušenia. Pomaly šiel vyššie, rukou prešiel na chrbát a po malom zápase so zapínaním podprsenky zvíťazil. Opäť sa vrátil na bruško a pomaly stúpал. Tentokrát ho už nezastavila podprsenka, šikovne sa dostal pod ňu. Moja túžba sa vyplnila. Bradavku mi dráždil jemnými krúživými pohybmi. Mala som pocit, že ma od vzrušenia roztrhne na kusy. Chcela som, aby obe prsia držal naraz, preto som sa postavila a obkročmo si na neho sadla. Ako som to urobila, nedalo mi to a siahla som mu medzi nohy. Ucítila som, ako je veľmi vzrušený, mal ho ako kameň. Potešilo ma to a sadla som si tak, aby som ho cítila. Chvíľami som sa pohla, lebo som videla, ako ho to vzrušuje. Ďalej sme sa bozkávali. Hladila som ho po hlave a hrudi. On mi vbehol pod tričko oboma rukami a bradavky mi jemne dráždil. Potom vydvihol tričko aj podprsenku, vzal si moju bradavku do úst a dráždil ju jazykom. Potom prešiel k druhej a zopakoval to. Jemne mi do nich hrýzol, sal a dráždil. Cítila som, aké mám mokré nohavičky. Vrátil sa k bozkávaniu a začal mi rozopínať rifle.

Akýsi varovný signál ma zastavil, schytila som mu ruky a povedala dôrazne nie. Prestal, chytil ma pevne za zadok a jemne so mnou hýbal, čo mu spôsobovalo ešte väčšie vzrušenie. Opäť sa mi pokúsil rozopnúť rifle. Zase som mu to nedovolila. „Povedala som ti, že sa ešte nebudeme milovať, nie som pripravená.“

„Ved' sa nemusíme, len ťa spravím.“

Ani tak som nechcela. Jedna moja časť kričala áno a tá druhá ma karhala – mamu máš v nemocnici a ty si tu takto užívaš ako nejaká bezbožná kurtizána. Zišla som z neho.

„A to ma takto necháš? Ved' sa mi niečo stane, ak to nevypustím. Takto ma vyprovokuješ a nič, to mi fakt urobíš? Len tak, akoby sa nič nedialo? Pomôž mi, prosím, začína to bolieť.“

Nechápala som, o čom hovorí. Nikto mi nikdy nepovedal, že to môže bolieť, ak sa nespraví. Je to vôbec pravda? Takto ho predsa nemôžem nechať. Vôbec som nemala chuť mu to robiť a ani neviem ako. Čo som vedela, bolo len z časopisov a od mojich kamarátok. Nevedela som si však pomôcť, tá vina, že by som ho len tak nechala, bola neznesiteľná.

Rozopla som mu gate, pomohol mi vytiahnuť penis von a začala som mu po ňom prechádzať hore-dolu. Chytil mi ruku a začal zrýchľovať.

„Áno, presne tak,“ zavzdychal.

Ako to môžeš robiť? Bežalo mi v mysli. Teraz ho spravíš a potom čo? Zahнала som tie myšlienky a pokračovala. Našťastie, trvalo mu to asi len dve minúty a vystrekol. Časť spermií mu skončila na gatiach. Nadšený mi ďakoval, aké to bolo skvelé a ako ho veľmi priťahujem. Potešila som sa, že mu bolo dobre.

Ruku som mala od spermií, nebolo to dvakrát príjemné hlavne pre to, že som si to takto nepredstavovala. Vytiahla som si vreckovku a začala si utierať ruku.

„A mňa neutrieš?“ spýtal sa.

Celá situácia začala byť ešte viac nepríjemná. Prešla som mu po ňom vreckovkou.

„Jemnejšie!“ skríkol. „Je to veľmi citlivé.“

Doutieral sa sám a všimol si mokré nohavice od spermií.

„To si nemohla dať pozor? Pozri, ako teraz vyzerám. Nabudúce to chyt' do ruky.“

Sedela som ako obarená a nadávala si, prečo som nič nepovedala alebo nespravila. Niečo ma držalo späť, niečo, čo mi nahováralo, že to nie je dovolené. Do istej miery som sa cítila zneužitá.

Opäť ma pobožkal, ale tentokrát sa žiadna vlna vzrušenia nedostavila, skôr by som to nazvala odporom. Všetko sa vo mne miešalo – strach, žiadostivosť, únava, neschopnosť, že som to nespravila dostatočne dobre.

„Pod'me už, prosím,“ povedala som, „potrebujem si ľahnúť.“

Išli sme späť, celý čas som mlčala.

„Je všetko v poriadku?“ spýtal sa po chvíli.

„Trápi ma mama,“ zaklamala som s úsmevom na tvári.

„Bolo mi skvele,“ povedal, keď ma priviezol domov. „Kedy si to zopakujeme?“

„Neviem, dohodneme sa,“ odvetila som zmätene. „Ďakujem za odvoz.“

„A pusu nedostanem?“

Načiahla som sa, dala mu rýchlu pusu a odišla. Rozbehla som sa domov.

Vybehla do izby a rozplakala sa. Ani neviem prečo, vychádzali zo mňa zlosť

a smútok. Po tom, ako som sa trochu upokojila, sadla som za notebook

a vyhľadávala, či je pravda, že chlapi zažívajú bolesť, keď sa vzrušia

a neurobia. Na túto tému som našla veľa článkov. Mnoho mužov tvrdí, že je to

hlúposť, ktorá sa roky používa na manipuláciu žien, aby dostali to, čo chcú a aj

keby sa niečo také ako bolesť naozaj objavilo, tak sa stále môžu urobiť sami.

Niektorí tvrdia, že je to reálne a strašne bolestivé, preto žiadajú partnerku, aby

sa o nich postarala orálne alebo rukou, lebo inak im neklesne a trpia. Rôzne

články, rôzne názory. Na odborných stránkach o tom nie je žiadna zmienka.

Nakoniec som našla jeden zaujímavý článok, v ktorom sa tvrdí, že nie všetci

muži to zažívajú a ak s tým aj majú problém, nič im nedáva právo na to, aby

manipulovali alebo vydierali ženu do sexuálneho styku alebo iných aktivít, ktoré by viedli k jeho ejakulácii. Taktiež tam písali, že tento stav môže nastať, ak je vzrušenie prerušené tesne pred ejakuláciou, takže ak niekto tvrdí, že má bolesti ešte predtým, ako sa dostane do tohto momentu, tak klame.

Chcela som zavolať kamarátkam a porozprávať im, aký som mala večer.

Obávala som sa však ich reakcie, pretože som ich v ten večer odmietla a išla von s Matúšom. Teraz by som nezvládla, ak by sa na mňa nahnevali. Chystala som sa zavolať Matúšovi a opýtať sa ho, prečo mi klamal, keď videl, že to nechcem robiť. Okamžite som túto myšlienku zahnila, nechcela som totiž, aby sa na mňa nahneval a potom by sa so mnou prestal baviť a ja budem opäť sama. Záleží na tom, či klamal, alebo nie? Asi to naozaj potreboval a nevedel mi to inak povedať. Tešilo ma, aký bol spokojný a šťastný, keď sa spravil. Nabudúce, ak niečo také príde, mu už poviem, že to nechcem, rozhodla som sa. Aj napriek všetkému som dole cítila, aká som stále vlhká.

Šla som do sprchy, aby som zmenila myšlienky. Ako som sa oplachovala tam dole, prúd vody narazil na moje vlhké a práve vtedy veľmi vzrušené pysky a klitoris. Tak silné vzrušenie som ešte nikdy necítila, nohy sa mi podlomili a roztriasli. Rýchlo som dala sprchu preč. Vedť toto sa nemá, dobré dievčatká takéto veci nerobia. Znelo mi v hlave niekde z minulosti. Nevedela som presne, odkiaľ ten zákaz prichádza, ale bol tak jasný, že ma nútil prestať. Zvedavosť a príjemný pocit ma však naviedol, aby som tú sprchu zase otočila na seba. Bolo to silnejšie, už som neuhla. Vlny vzrušenia narastali a ja som mala pocit, že explodujem. A vtedy to prišlo, niečo, čo som nikdy v živote nezažila. Celé moje telo vybuchlo a chvelo sa v uvoľňujúcich vlnách rozkoše. Toto je ono?

Orgazmus? Prečo je niečo takéto nesprávne alebo nemorálne? Vedť to je najlepší pocit, aký som kedy zažila. Ešte! Kričalo moje telo. Opäť som otočila a namierila sprchu smerom na klitoris a po krátkej chvíli sa to zopakovalo. Nohy sa mi triasli.

Opatrne som vyšla zo sprchy, poutierala sa a ľahla si do postele. Pomaly sa ten pocit šťastia zmenšoval a ozývala sa moja stará dobrá vina. Ako môžem takéto niečo robiť, keď mám mamu v nemocnici v kóme? Čo keď budem teraz od toho závislá a stane sa zo mňa kurtizána? Strach ma celú premohol. Na jednej strane ma to ťahalo, aby som si to znova spravila a cítila sa tak dobre, na druhej ma strach paralyzoval a nedovolil mi to zopakovať. Cítila som sa ako medzi mlynskými kameňmi, ktoré ma drvia z oboch strán a niet z toho úniku.

Hlavu som si zaborila do vankúša a z plného hrdla zakričala. Rukami som udierala do postele a moje zmätené ja sa trochu uvoľnilo. Noc som viac prebdela ako prespala, rozmýšľala som nad všetkým, čo sa udialo. Či vlastne ešte chcem vidieť Matúša, alebo nie. Či to bolo v poriadku, čo som robila. Nadránom som na pár hodín zaspala. Strhla som sa a rýchlo pozrela na budík. Bolo len šesť. Nastavila som ho na siedmu a ešte si ľahla. Ani neviem ako a už zvonil. Mala som pocit, že prešlo pár sekúnd, nie hodina. Dolámaná som sa postavila z postele a šla sa umyť. Obliekla som si červené rifle a biele tričko. Zapla som mobil. Nabehlo mi niekoľko správ od Matúša.

„Dobrá nôcku, kráska, bolo mi skvele. Dúfam, že si to čoskoro zopakujeme. Rád by som Ťa videl aj zajtra, ak by to bolo možné. Krásne sny.“

„Dobré ráno, slniečko. Dúfam, že Ti je aspoň trochu lepšie a po včerajšom krásnom večeri sa Ti dobre spinkalo.“

„Už sa mi ozvi, si v poriadku?“

„Haló, neviem, či môžem volať, tak radšej len píšem. Sa na mňa hneváš? Spravil som niečo?“

Musím si priznať, že väčšina tých správ ma potešila. Čo by som predtým dala za to, keby sa o mňa niekto takto zaujímal. A teraz, keď sa zaujíma, neviem, či to vlastne chcem. Odpísala som mu. „Nie, nehnevám, len som zaspala. Ideme za mamou, ozvem sa neskôr.“

Šla som sa naraňajkovať. Všetci už boli hore, sedeli mlčky pri stole. Bolo to zvláštne nepríjemné ticho, rozmýšľala som, či niečo povedať. Nič vhodné mi však nenapadlo, tak som radšej ostala ticho.

„Kedy pôjdeme za mamou?“ spýtal sa Ivan.

„Dohodli sme sa, že vyrazíme o pol deviatej,“ odvetila som.

Vyšla som po schodoch do izby, umyla si zuby. Zazvonil mi telefón. Bola to Lucia.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa opatrne.

Nevydržala som a povedala som jej o Matúšovi. So záujmom vyzvedala detaily.

Z jej hlasu som skúmala, či sa na mňa nehnevá, že som šla s ním a nie s nimi.

Nič také som nespozorovala. Bola som rada, že som tú záležitosť s Matúšom mohla dostať zo seba, i keď som jej nepovedala všetko. Musela som už ísť, no dohodli sme sa, že po škole prídu všetky tri za mnou do nemocnice a potom im všetko porozprávam. V takýchto momentoch vždy, keď sa o mňa niekto zaujímal a ukazoval mi, že aj ja môžem byť zaujímavá a niečo znamenať, som sa cítila veľmi dobre. Aj mi to na chvíľu pomohlo zabudnúť na všetko, čo sa okolo mňa deje. Škoda, že tieto pocity netrvajú dlhšie, pomyslela som si, keď som sa vrátila do reality.

Pred deviatou sme už boli v nemocnici. Otec sedel pri maminej posteli, bol celý biely.

„Nejaká zmena?“ spýtala som sa.

Otec len bezducho pokrútil hlavou.

„Spal si trochu?“

„Áno, dovolili mi prespať na vedľajšej posteli.“

„Už si niečo jedol?“

Z jeho nereagovania mi bolo jasné, že mu to ani nenapadlo.

„Idem ti niečo kúpiť.“

Babka mi podala peniaze a ja som šla do nemocničného bufetu, kde ma prekvapil malý výber. Na to, že sme v nemocnici, by mohli ponúkať aj nejaké

zdravšie jedlá. Zopár pacientov v županoch práve raňajkovalo, zrejme im nechutí nemocničná strava. Jeden si dával klobásku s horčicou, druhý volské oko so slaninou. Ako to môžu jesť, keď sú v nemocnici a majú sa liečiť?

Pomyslela som si. Až po chvíli som si uvedomila, že nemám ani potuchy, prečo sú tu a čo im je. Možno majú len pár mesiacov života, tak si chcú ešte dopriať. Hnevala som sa na seba, že som ich posudzovala.

Ocinovi som vzala čaj, bagetu so zeleninou a pre všetkých veľkú čokoládu, aby sme sa trošku upokojili, ak je to vôbec možné. Zamyslená som sa vracala naspäť do nemocničnej izby. Do výťahu nastúpili spolu so mnou dvaja policajti. Vystúpili sme na rovnakom poschodí. Sledovala som ich a rozmýšľala, na čo sú asi tu. Zastavili sa pri sestričkách a ja som pokračovala do izby. Zabočila som za roh a stratila som ich z dohľadu.

Otcovi som podala čaj s bagetou a na stolík som položila rozbalenú čokoládu. Brat sa na ňu doslova vrhol. Kým otec jedol, sadla som si k mame.

„Chýbaš mi, mami, prečo sa to muselo stať? Prosím ťa, preber sa, potrebujeme ťa tak veľmi. Ako to máme bez teba zvládať? Otec poriadne nespí a neje. Ako si to mohla dopustiť? Ako si nás tu mohla takto nechať?“ S každou otázkou som v nádeji v srdci čakala, či zareaguje, či sa bude brániť, alebo, že jej to bude ľúto. Ona sa však ani nepohla. Vo filmoch som videla, že je potrebné rozprávať na ľudí v kóme, vnímajú každé slovo a pomáha im to k prebudeniu. Neviem, či je to pravda, ale aj tak mám silné nutkanie na ňu rozprávať. Asi to bude nádej, veď bez nej by sme tu nemuseli sedieť a dúfať, že sa každú sekundu prebudí. Nebolo by to bez nádeje jednoduchšie? Možno bolo, ale aký by to malo ešte všetko zmysel? Kam by sme smerovali? A ako? Veď by sme museli stále cítiť len beznádej a to je príliš prázdne a... Moje myšlienkové pochody prerušili otvárajúce sa dvere do izby.

Vošla sestrička a za ňou dvaja policajti, s ktorými som šla vo výťahu. Povedali nám, že sa prišli informovať o zdravotnom stave našej mamy a oboznámiť nás s tým, že aktívne pátrajú po šoférovi, ktorý mamu zrazil a ušiel. Dnes by mali

dostať záznamy z neďalekej banky. Dúfajú, že bude vidno aspoň to, o aké auto ide. Prejavili ľútosť nad tým, čo sa stalo a ak by sme niečo potrebovali, nechali nám kontaktné údaje.

Mojím telom prebehla vlna zúrivosti a nenávisti z toho, ako ju mohol niekto zraziť, nechať ju tam a utiecť? Mala som chuť všetko ničiť. Keby tu bol ten páchatel', skočím na neho a roztrhám ho na kusy. Úplne živo som si to predstavovala. Ani som si neuvedomila, že policajti už odišli. Prerušil ma brat, keď na moje rameno položil ruku. Trhla som so sebou. Nechápavo na mňa pozrel.

„Prepáč,“ ospravedlnila som sa.

Potlačila som v sebe všetky pocity, ktoré nie sú dovolené cítiť a objala som ho. Tak veľmi sa mi chcelo plakať, až ma pálili oči, nič sa však neudialo. Len som bola v objatí a zo seba som cítila chlad. Zrazu žiaden pocit neexistoval a svojím spôsobom to bolo príjemné.

Asi o hodinu prišiel lekár a oznámil nám, že nezaznamenali žiadne zhoršenie a ani zlepšenie. Odporučil nám vrátiť sa k bežnému životu, lebo tento stav môže trvať veľmi dlho. Navrhol nám navštíviť psychológa. Izba, ktorú sme mali k dispozícii, už voľná nebude, poobede príde ďalší pacient.

„Do obeda môžete ešte ostať, ďalšie dni, prosím, dodržujte návštevne hodiny,“ vysvetľoval. Vôbec to so mnou nič nerobilo, bola som otupená. Na obed sme sa šli najesť do reštaurácie, po obede vzal otec starých rodičov aj brata domov. Ja som šla na stretnutie s kamoškami. Dohodli sme sa, že sa stretneme v našom obľúbenom podniku Zelený Strom. Otec sa ponúkol, že ma odvezie, mala som to dosť ďaleko, no odmietla som. Potrebovala som sa prejsť a byť sama. Celý deň som mala stíšený telefón a ignorovala som každú komunikáciu. Všetky správy, ktoré mi prišli, boli od Matúša. Priebežne od rána ich bolo asi šesť.

„Ako Ti je?“

„Je niečo nové?“

„Môžem Ti zavolať?“

„Už sa mi ozvi.“

„Prečo sa neozývaš? Čo sa deje?“

„Netráp ma, nemôžeš mi aspoň napísať, že vtedy a vtedy sa mi ozveš?“

Bolo mi ľúto, že sa trápi, na druhej strane som ale cítila obrovský tlak, akoby ma niekto nútil spovedať sa z toho, čo robím. Ved' vie, ako na tom mama je, nemôže to pochopiť? Vlastne nemá odkiaľ vedieť, či je niečo nové, keď som sa mu neozvala. A určite by aj mňa trápilo, keby sa to stalo jemu a nič by som nevedela. Vyvolávalo to vo mne pocity, ktoré sa hneď začali nabaľovať na seba – že nie som dostatočná, že zlyhávam, bezmocnosť, že nemôžem mame pomôcť a teraz ešte ubližujem aj Matúšovi. Všetky tieto pocity sa vrátili, boli však oveľa jemnejšie, akoby za takou bariérou, ktorá ma dusila a tlačila na mňa. Jeho správy pokračovali.

„Mám Ťa rád a je mi ľúto, čím si prechádzaš.“

Konečne pochopenie, potešila som sa. Odpísala som mu. „Ďakujem, mame je stále rovnako.“

O pár sekúnd prišla odpoveď. „Môžem Ti zavolať?“

Neviem, či ho chcem počuť, vlastne neviem, čo chcem. Asi chcem byť sama a trpieť alebo nie? Možno chcem byť len sama a nechať tie pocity odo mňa odísť alebo sa o nich rozprávať? Čo je vlastne správne? Ako to treba robiť? Asi naozaj pôjdem k tomu psychológovi, možno mi dá nejaké rady.

„Áno, môžeš,“ odpísala som Matúšovi.

Telefón mi zazvonil do minúty. Zdvihla som. „Ahoj!“

„Ahoj moja, ako sa cítiš?“

„Nie dobre, mama je na tom rovnako a lekár povedal, že sa máme vrátiť k svojim životom, lebo to môže trvať ešte dlho.“

„To mi je ľúto, môžem ti nejak pomôcť?“

„Nemáš ako, všetci sme bezmocní. Ešte ani policajti nevedia nájsť toho, kto ju zrazil,“ rozplakala som sa.

„To je ako možné? Nikto nevidel, čo sa stalo?“

„Neviem, vraj idú pozrieť nejaké kamerové záznamy z banky, lebo sa to stalo na prechode pred obchodným centrom.“

„Môj bratranec robí v bare hneď vedľa toho prechodu, skúsím zistiť, či niekto niečo nevidel.“

„To by si spravil? Ďakujem ti.“

„To je to najmenej, čo môžem spraviť pre svoje dievča.“

V telefóne ostalo ticho. Akosi ťažko som spracovávala túto informáciu. Svojím spôsobom som to tak brala, že sme spolu, len to vyznie inak, keď to vysloví niekto iný.

„Povedal som niečo zlé?“

„Nie, nepovedal, len ma to trochu zaskočilo a potešilo. Ďakujem. Ty sa máš ako?“

„Idem práve na tréning. Ak chceš, môžeme sa po ňom stretnúť.“

„Neviem, idem si teraz sadnúť s kamoškami, ozvi sa, keď skončíš a dohodneme sa.“

„OK, dohodnuté. Dúfam, že to vyjde. Ahoj.“

„Pa,“ rozlúčili sme sa.

Prečo nemôžu byť pocity jasnejšie? Túžba byť s ním, zároveň mi niečo bráni, do toho potreba samoty a strácam sa sama v sebe. Mám tak veľký pocit vyčerpania.

Dorazila som do podniku a sadla si na terasu. Kamarátky som zatiaľ nevidela. Objednala som si citrónádu s mäťou a pozorovala okolité stromy, ako sa nakláňajú vo vetre. Aj napriek tomu, ako do nich vietor tlačí a skláňa ich, stoja pevne a ustoja si seba, svoj priestor a svoj zmysel. Aký mám ja vlastne zmysel života? Na čo som tu? Zatiaľ nemám pocit, že by som niečo dokázala. Niečo veľké a dôležité. Niečo, o čo by som sa mohla oprieť a druhí by videli, aká som šikovná a čo som dokázala.

Kamošky došli v priebehu desiatich minút. Vyobjímali ma a ja som im porozprávala, čo nové s mamou a čo sa udialo včera s Matúšom. Pýtali sa na

detaily a ako som o nich hovorila, vzrušenie začalo narastať a vo mne sa opäť začala objavovať potreba byť pri ňom. Cítiť, že ma potrebuje, aká som pre neho dôležitá a to, že aj na mne záleží.

Peťa nám potom rozpovedala, ako dopadlo rande s jej novým objavom. „Bolo to skvelé, Karol bol neskutočný gentleman. Prišiel po mňa a doniesol mi krásnu ružu. Otvoril mi dvere na aute. Zaviezol nás k reštaurácii, kde mal zarezervovaný stôl. Všetko bolo dokonalé, cítila som sa ako princezná.“

Všetky sme sa na seba pozreli a usmiali, podobný príbeh sme od nej počuli už toľkokrát. Vždy, keď jej niekto dal pocítiť, aká je výnimočná, skúšala si písať jeho priezvisko a predstavovala si, kde budú žiť a koľko budú mať detí.

„Objednal drahé víno,“ pokračovala v rozprávaní, „a nechal mňa, aby som ho ochutnala, či môže byť. Potom sme si dali skvelé jedlo a rozprávali sa. Ani som nechcela, aby ten večer skončil. Zaplatil za večeru a sadli sme do auta. Pozrel sa na mňa tými krásnymi hnedými očami a jemne nenásilne sa naklonil. To sa už nedalo vydržať, naše pery sa stretli a bolo to akoby sme patrili odjakživa k sebe. Začali sme sa vášnivo bozkávať a keby to nebolo prvé rande, tak asi na neho rovno skočím. Čo by si však o mne pomyslel? Tak som sa hrala na slušnú. Potom ma zaviezol domov a opäť vystúpil a otvoril mi dvere. Ešte raz ma pobožkal a odišiel. To bolo to najlepšie rande na svete.“

Opäť sme sa na seba usmiali.

„Koľko má rokov?“ zaujímalo ma.

„Vyzerá veľmi mlado,“ začala sa vykrúcať.

Hneď sme všetky spozorneli.

„Tak koľko?“ zopakovala som otázku.

„Štyridsaťtri, ale keby ste ho videli,“ dodala.

„To je tvoj nový rekord,“ poznamenala Lucia a zasmiali sme sa. „Nemyslíš, že sa tak snaží, lebo je viac ako dvakrát starší od teba?“

„A nech, hlavné je, že sa tak ku mne správa a budem si užívať, kým môžem.“

Aj tak o chvíľu bude mať iného, pomysleli sme si. Zapípal telefón. Napísal mi Matúš. „Skončil mi tréning, môžem Ťa vidieť?“

„Dokončím rozhovor s babami povedzme do pol hodiny?“ odpovedala som.

„Super, a kde? Napríklad v našom parku? ;)“

Telo sa mi zachvelo, až som sa zľakla tej reakcie. Rýchlo som rozmýšľala, čo si vymyslieť. „Stretnime sa v nákupnom centre, potrebujem si tam niečo kúpiť.“

Toto bude bezpečné, je tam veľa ľudí, už len vymyslieť, čo si potrebujem kúpiť.

„OK, budem tam, tešíím sa na Teba.“

„Aj ja.“

„To bol Matúš, o pol hodiny sa máme stretnúť v nákupnom centre. Chcel ísť zase do parku, no po poslednom stretnutí na tom mieste som sa zľakla, tak som mu navrhla, že si potrebujem niečo kúpiť.“

Rozosmiala som ich. „To si vybrala dobré miesto, povedz, že potrebuješ podprsenku. Aspoň ho trošku vyprovokuješ.“ Zabávali sa a možno ešte aj dlho po tom, ako som odišla na stretnutie.

Po ceste som myslela na mamu. V momente ma to stiahlo do smútku, až mi vyhŕkli slzy. Matúš ma zazrel a šiel mi naproti. Všimol si, že som plakala. Objal ma. „Čo sa deje?“

„Mám strach, či bude mama v poriadku.“

Pevne ma držal v objatí a ja som sa začala uvoľňovať. Smútok sa pomaly vytratil a začala som sa cítiť lepšie.

„Čo si potrebuješ kúpiť?“ spýtal sa po chvíli.

Nepripravila som si žiadnu odpoveď, len zo mňa vypadlo: „Podprsenku.“

Je to všetko Luciina chyba, keby nevytiahla tú podprsenku, tak mi to ani nenapadne. No teraz sa z toho už nevyzujem. Svojím spôsobom ma to aj potešilo, keď som videla, ako mu pri tom zasvietili oči.

Vošli sme do centra a šli rovno do predajne so spodnou bielizňou. Vybrala som si podprsenky čiernej, bielej a červeno-čiernej farby a šla do kabínky. Stál pred ňou a čakal. Rozmýšľala som, či sa mu ukážem. Vyzliekla som sa a vyskúšala si

bielu. Vyzerala dobre, len ma tlačila. Jemne som otvorila dvere na kabínke a poobzerala sa po obchode. Pohybovalo sa tam veľa ľudí a keďže som nechcela, aby ma všetci videli, naznačila som mu, nech vojde dovnútra. Ako vchádzal, zazrel nás jeden chlap. Zakryla som sa.

„Rýchlo zavri!“ Zneistela som. Nahol sa ku mne a pobožkal ma, napätie začalo opadávať.

Obzrel si ma. „Vyzerá dobre, a ty vyzeráš skvelo.“

„Len ma trochu tlačí. Otoč sa, vyskúšam si čiernu.“

Poslúchol.

Čierna bola príjemnejšia, len vyzerala zvláštne. „Už môžeš.“

„Táto nevyzerá moc dobre.“

„Súhlasím, otoč sa.“

Obliekla som si poslednú. Ta mi padla skvelo a aj vyzerala sexi. Červená farba s čiernymi časťami bolo dráždivá. Sama sebe som sa v nej páčila. Otočil sa a v jeho výraze bolo presne to, čo by som očakávala.

„Wau, tak táto vyzerá skvele,“ nevydržal a začal ma bozkávať tak vášnivo, že som neodolala a rovnako vášnivo som mu bozky opätovoala. Pomaly začal spomaľovať, prešiel na krk a nežne mi ho bozkával. Išiel stále nižšie, na moju hrud', až sa dostal k prsiam. Hladil ma po chrbte a pokúšal sa rozopnúť mi podprsenku. Moc mu to nešlo a ja som tak túžila, aby sa ich dotkol. Siahla som dozadu a rozopla si ju. Pomaly mi ju sťahoval dole, akoby rozbaľoval darček a čakal, čo sa v ňom objaví. Zjavne sa mu páčili, lebo v momente, ako sa ukázali, sa na jednu bradavku prisal a začal ju dráždiť. Podlomili sa mi kolená, čo si okamžite všimol a využil. Sadol si a obkročmo si ma posadil na seba a pokračoval v dráždení. Bolo to skvelé, cítila som, ako začínam vlhnúť a túžba sa s ním spojiť sa začala zväčšovať. Ani som si neuvedomila, že mi rozopol nohavice. Až keď som zacítila jeho ruku, ako sa mi snaží dostať pod nohavičky, som spozornela. Našťastie, v tomto uhle mu to moc nešlo.

„Nie,“ chytila som mu ruku, „veď sme v obchode v kabínke,“ postavila som sa a začala si hľadať svoju podprsenku.

Postavil sa za mňa a chytil mi prsia pevne do rúk a pobožkal ma zozadu na krk.

„To bolo skvelé,“ jemne som zastonala.

Pokračoval v tom a ani neviem ako, už mal ruku v nohavičkách a podarilo sa mu dostať až ku klitoris. Ako po ňom prešiel, do môjho tela vystrelila taká vlna vzrušenia, že som hneď zabudla na obchod a kabínku. Dráždil ma aj naďalej, úplne som tiekla a on si to zjavne užíval. Naberá si z tej vlhkosti, aby sa mu lepšie kĺzalo a pomaly zrýchľoval na klitorise. Jeho vztýčený pulzujúci penis som cítila na svojom zadočku. Môj dych sa zrýchľoval a moje celé telo vibrovalo. Bolo to lepšie ako v sprche.

Niekoľko zabúchal na dvere kabínky. „Už budem,“ vydralo sa zo mňa.

Matúš sa zastavil.

„Pokračuj,“ povedala som a myslela na to, že ho asi roztrhám, ak hneď nebude pokračovať. Zjavne pochopil a pokračoval. Stačilo mi pár sekúnd a prišlo vyvrcholenie. Zahryzla som sa do jeho ruky, ktorou mi dráždil bradavku, aby som nebola príliš hlučná. Nohy sa mi triasli. Vlny orgazmu mnou prechádzali tak silno, že keby ma Matúš pevne nedržal, asi by som spadla.

Myseľ o chvíľu prebrala kontrolu, zmobilizovala som sa a rýchlo sa obliekla.

Podprsenky som nechala visieť v kabínke. Nepozerajúc na nikoho som takmer behom opustila obchod. Ak by sa na mňa niekto zvláštne pozeral, asi by som sa od hanby prepadla.

Zišli sme do garáže, sadli do auta a začali sa hlasno smiať.

„To bolo skvelé,“ povedala som mu a pobožkala ho.

„Aj mne sa to páčilo. Nečakal som, že do toho pôjdeš, prekvapila si ma.

Potešilo ma to.“

Nič som mu na to nepovedala, len som sa usmiala.

„Kam teraz?“ spýtal sa.

„Neviem, ešte mám asi dve hodiny čas, nejaký návrh?“

„Môžeme ísť do parku alebo ku mne.“

„Podme k tebe,“ navrhla som.

To bolo dnes už druhýkrát, čo som povedala niečo skôr, ako som si to premyslela. Bolo mi však skvelo a nechcela som to pokaziť rozmýšľaním typu čo ak. Rozprával mi o tréningu, ako ho tréner vybral, aby reprezentoval školu na najbližšej súťaži. Potešila som sa, bola som na neho hrdá a zároveň tam bolo určité uspokojenie, že môj priateľ je úspešný.

Prišli sme k nim domov, previedol ma po pekných presvetlených izbách a spravil mi čaj. Skončili sme v jeho izbe. Zavrel dvere a začal ma bozkávať. Vyzliekol mi tričko a s ľahkosťou rozopol podprsenku. Po tom, ako som mu tričko pretiahla cez hlavu, pomaly sa so mnou presúval smerom na posteľ. Lahla som si a on nado mnou pokračoval v bozkávaní a pomaličky sa presúval nižšie na môj krk. Jeho dych som cítila pomedzi bozky, bolo to veľmi vzrušujúce. Moje prsia chytil pevne do rúk a o chvíľu mi už dráždil jazykom bradavky. Nikdy som nezažila, aby si moje telo takto užívalo dotyk. Bolo to akoby ho niekto očaroval a ono si robilo, čo chce. Vydráždil ma tak, až som mala pocit, že dosiahnem orgazmus už teraz. Škoda, že tam ešte dlhšie nezostal. Chcela som mu to povedať, no neodvážila som sa. Čo ak by sa nahneval, alebo by si myslel, že to nerobí dobre? Pomaly prechádzal jazykom a bozkami po mojom brušku stále nižšie. Išlo ma roztrhnúť od vzrušenia, celé telo sa mi chvelo. Ani neviem kedy, už som mala nohavice napoly stiahnuté. Chcela som ho zastaviť, alebo vlastne len jedna moja časť sa bránila, tá druhá kričala ešteéé. Stiahol mi ich úplne, jemne mi rozťahol nohy a pokrčil v kolenách. Takto ma ešte nikto nevidel, teda okrem môjho gynekológa. Začala som sa hanbiť a chcela si spojiť nohy, len to sa mi nepodarilo. Jeho jazyk sa totiž v tú sekundu dotkol môjho klitorisu. Prehlo ma od vzrušenia a nohy sa mi razom uvoľnili. Jazykom ma dráždil, pritláčal a pohyboval. Vzrušenie sa veľmi rýchlo stupňovalo, dych sa mi zrýchľoval a ja som už nevedela vydržať. Stonala som od rozkoše a vtom moje telo explodovalo. Taký orgazmus som ešte nezažila.

Celá som sa triasla a ono to neprestávalo. Návaly vzrušenia mnou stále prechádzali a zaplavovali každú bunku môjho tela. Ľahol si ku mne a pozeral, ako sa moje telo postupne dáva dokopy po tom, čo sa práve rozletelo asi na milión kúskov.

Pobozkala som ho a začala hladiť po hrudi. Bolo zjavné, že sa mu to páči. Šla som stále nižšie a potom som sa zase vrátila vyššie. Bavilo ma ho takto naťahovať. Pomaly som mu stiahla nohavice. Vyskočil z nich tvrdý nadržaný penis. Rukami som prechádzala okolo neho, až som ho pevne chytila do ruky. Nebola som si istá, ako si ho dať do úst a či to vlastne chcem. Niečo ma však ťahalo vyskúšať to.

Spomenula som si na Luciu, ako mi raz rozprávala o tom, čo treba robiť.

„Predstav si, že saješ do seba nanuk, aby netiekol, keď sa roztápa. Jediný rozdiel je, že jemu sa neroztápa a nezmenšuje,“ dodala so smiechom.

Opatrne a pomaly som k nemu priložila ústa a prešla mu po ňom jazykom.

Zastonal od vzrušenia. Toto sa mi páči, mať nad ním takúto moc. Na chvíľu som sa odtiahla a potom som to zopakovala. Bavilo ma sledovať jeho reakciu.

Strčila som si ho kúsok do úst, to už bol jeho dych stále rýchlejší, a začala som ho jemne sať a hýbať sa hore a dolu. Vôbec som netušila, či to robím dobre, predpokladala som len podľa toho, ako reagovalo jeho telo. Zrazu zastonal a kým som stihla dať ústa preč, takmer všetko semeno skončilo v mojich ústach.

Trochu som sa zľakla a hneď som ho vypľula.

„Ešte mi to rob,“ zastonal.

Chytila som mu ho rukou a pokračovala. Chuť spermií bola zvláštna, nebolo to nič odporné, ako o tom písali niektoré ženy v časopisoch, ale ani nič také, po čom by som túžila. Kým mu prebiehal orgazmus, hrala som sa s ním. Po pár sekundách ma zastavil.

„Stoj, už je to moc citlivé.“

Z nočného stolíka pri posteli som si zobrala vreckovku a utierala si ústa a ruku.

Podala som aj jemu, aby sa utrel. Ľahla som si vedľa neho a ešte sme sa

objímali, bozkávali a chvíľami len tak ležali a rozprávali. Povedala som mu, že mi bolo skvele a on mne tiež.

„Chcel by som sa s tebou milovať.“

V ten moment mi pred očami nabehlo veľké STOP. Okamžite ma to stiahlo a nastúpil strach. Začala som sa obliekať.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa.

„Nie, už musím ísť, aby doma nebolo zle.“

„A dáš mi aj odpoveď?“

„Nie, ešte sa nechcem milovať, ešte nie som pripravená.“

Nič na to nepovedal, no v tú chvíľu by mi asi bolo jedno, nech by povedal čokoľvek. Nechájala som svoju reakciu. Len som vnímala, ako mi zovrelo hrud' a hrdlo a ja som netušila prečo. Jediné, čo mi bežalo v hlave, bolo rýchlo odísť a uniknúť z toho, čo vyvoláva tieto pocity. Aj keď som už bola oblečená, stále ležal na posteli.

„Odvezieš ma, prosím, alebo si mám vziať taxík?“

„Odveziem,“ odpovedal a bolo vidno, že nie je úplne v pohode. Nevedela som rozoznať, či sa na mňa hnevá alebo je len sklamaný, lebo čakal inú reakciu.

Obliekol sa a vzal ma domov. V aute sme boli celý čas ticho. Ten pocit, ktorý ma sťahoval, sa začal trochu uvoľňovať.

„Hneváš sa?“ spýtala som sa ho.

„Nie,“ odpovedal.

„Tak čo ti je?“

„Nič, som v pohode.“

Cítila som sa previnilo, že som mu toto spôsobilá. Prečo nemôžem byť normálna ako moje kamarátky? Prečo musím byť takáto chybná?

„Myslel som, že ti je so mnou dobre,“ povedal po chvíli.

„To je,“ odpovedala som, „ale ešte je to na mňa príliš rýchlo. Dnes som prvýkrát zažila orálny sex a ešte som sa z toho poriadne nespamätala.“

Zjavne ho to prekvapilo, keďže zastavil na okraji cesty.

„To myslíš vážne? A ktorý ešte nikdy si nedávala alebo nedostávala?“

„Ani jeden,“ zahanbene som sa pozrela na neho.

„Prečo si nič nepovedala? Nemuseli sme to ešte robiť.“

„Lebo som to chcela,“ usmiala som sa.

„Ak ťa to poteší, vôbec to nebolo cítiť, že si to ešte nerobila.“

Potešilo ma to a ako. „To som rada.“

„To znamená, že si ešte panna?“ spýtal sa neisto.

Chvíľu som sa odmlčala a potom potichu odpovedala: „Áno.“

„Prepáč tú otázku, už chápem tvoju reakciu. Len som predpokladal, že si už skúsená a že sa ti niečo so mnou nepáči, tak preto si povedala nie.“

„Tak teraz to už vieš.“

„To je v poriadku,“ povedal, „za to sa nemusíš hanbiť. Môžeme ísť takým tempom, akým budeš chcieť.“

Jeho slová ma potešili a pomaly opadalo aj napätie. Nahol sa ku mne a pobožkal ma.

Zaviezol ma domov, zaparkoval kúsok od domu, aby nás nikto nevidel a na rozlúčku ma ešte jemne pobožkal.

Prišla som práve na večeru. Otec objednal pizzu a poslal ma, aby som šla zavolať brata. Vybehla som hore po schodoch a zabúchala na dvere.

Pokračovala som rovno na záchod a cestou späť som mu opäť zabúchala, no tentoraz som vošla dnu. Nebol tam. Zrejme šiel už medzitým dole, pomyslela som si.

„Kde je?“ spýtal sa otec.

„Hore nie je, myslela som, že už je tu.“

„Akože hore nie je? Ved' nikam nešiel, ani nič nehovoril.“

Otec vzal telefón a vytočil Ivanovo číslo. Zhora bolo počuť zvonenie. Vybehla som za zvukom, priviedol ma rovno do jeho izby.

„Mal ho u seba,“ povedala som otcovi, keď som zišla dole.

Babka sa prežehnala od strachu. „Čo keď sa mu niečo stalo?“ nariekala. Dedko ju upokojoval.

Otec začal byť nahnevaný a nervózny, akoby toho nebolo dosť, čo sa deje. Vzal bundu a šiel ho hľadať. My sme sa zatiaľ najedli a pustili si televízor, nech nám čas rýchlejšie ubehne, kým niečo zistí. Babka s dedkom si nakoniec šli ľahnúť, ja som vypla televízor, aj tak som nevnímala, čo v ňom beží.

Matúš mi napísal. „Ďakujem za skvelé poobedie, bola si úžasná, ešte by som si dal povedať :-*.“

„Prepáč, teraz nemám chuť sa o tom baviť. Nevieme nájsť brata, otec ho šiel hľadať.“

„Čo sa stalo? Ako môžem pomôcť?“

„Nevieme, išla som ho zavolať na večeru a nebol v izbe. Nevieme, ako dlho je preč. Nemáš ako, ďakujem za záujem.“

„To ma mrzí, už to niekedy urobil?“

„Ďakujem, nie, vždy ho všade pustili, tak nemal dôvod.“

„Ako sa cítiš?“

„Bojím sa, či je v poriadku. Neviem, čo by som robila, keby sa mu niečo stalo po tom, čo sa prihodilo mame.“

„Neboj sa, bude v poriadku, daj mi vedieť, keď sa niečo dozvieš alebo ak by si niečo potrebovala. Mám Ťa rád.“

„Ďakujem, dám vedieť. Aj ja Teba 😊 Zatiaľ pa.“

„Pa :-*.“

Otec sa vrátil asi po dvoch hodinách, vybehla som za ním k dverám. „Našiel si ho?“

Zavrtel hlavou.

„Pod' niečo zjesť,“ povedala som a sadla si k nemu ku stolu. Trápilo ma, že sa nevie porozprávať o tom, čo sa mu deje. „Ved' nebud' stále ticho, povedz niečo,“ nabádala som ho. Pozrel na mňa s utrápeným pohľadom.

„Bojím sa o mamu a teraz si Ivan odíde a všetko naraz sa rozpadá. Do toho maminy rodičia, treba sa o nich starať a ja už nevládzem. Nevieam, čo mám robiť, modlím sa, starám sa, aby bol každý v poriadku, ale všetko sa rozpadá a ja zlyhávam. Strácam nad všetkým kontrolu a neviem, ako dlho ešte vydržím.“

Ostala som ako obarená, nechápala som, že otec niečo takéto povedal. Bolo mi ho ľúto. Podišla som k nemu a objala ho. „Nie si na to sám, máš predsa nás,“ upokojovala som ho a snažila sa znietť sebavedomo. To, že mi vyhrkli slzy, som nedala najavo. Sadli sme si do obývačky, zapli televízor a čakali, kedy brat príde.

Okolo polnoci niekto zazvonil pri dverách. Vybehla som otvoriť a otec ma tesne nasledoval. Pred dverami stáli policajti. Rozplakala som sa. Zbadali otca. Zjavne boli kamaráti, lebo sa priateľsky pozdravili. „Priviezli sme ti syna. Mali sme ho dať do väzby, no vieme, čo sa vám stalo, tak sme to nechceli riešiť týmto spôsobom. Je opitý, že ledva rozpráva. Prichytili sme ho, ako ničil verejný majetok.“

Otec šiel po Ivana do auta, s policajtmí prehodil ešte pár slov, no nič som nepočula. Priviedol ho domov a rovno ho poslal do postele. V stave, v akom bol, sa s ním totiž vôbec nedalo rozprávať.

„Som rada, že je v poriadku,“ vydýchla som si, na čo otec súhlasne prikývol. Rozlúčila som sa a šla si ľahnúť. Kým som zaspala, napísala som Matúšovi, že brat je doma.

Ráno ma zobudil otec. „Olívia, prosím ťa, mohla by si sa porozprávať s Ivanom? So mnou nekomunikuje.“

„Jasné,“ povedala som.

Dala som si rýchlu sprchu na prebratie a potom som si to zamierila rovno do Ivanovej izby.

„Ako sa cítiš?“ spýtala som sa. „Včera si nás poriadne vystrašil, báli sme sa o teba.“

Začal plakať.

„Čo sa deje?“

„Nechaj ma tak,“ odvrkol, „každému len ubližujem, všetko je moja chyba. Ja už nevládzem.“

„Čo všetko je tvoja chyba? Ty predsa nemôžeš za to, čo sa deje.“

„Práveže môžem. Predtým, ako sa to stalo, mi mama volala a prosila ma, či skočím nakúpiť, že jej to časovo nevychádza. Povedal som jej, že nemôžem, lebo mám toho veľa, pritom som sa len flákal s chalanmi. Nechcelo sa mi ísť, tak som zaklamal. A kvôli mne teraz leží v kóme a už sa možno nikdy nepreberie.“

„Prestaň hovoriť také veci. Určite sa preberie. A nemôžeš za to. Koľkokrát sme niečo nespravili a nič sa nestalo. Možno keby si tam bol ty, tak to dopadne ešte horšie. Nemôžeš sa za to obviňovať, za to môže ten, čo ju zrazil a nie ty. Prosím, prestaň sa obviňovať, teraz je čas, aby sme držali spolu a boli tu jeden pre druhého.“

„Máš pravdu, prepáč, že som vás včera vystrašil.“

„Ďakujem a mal by si sa ospravedlniť aj otcovi, idem ho zavolať.“

Odišla som von z izby rovno za otcom a vyrozprávala mu do detailov všetko, o čom som s bratom hovorila. Otec sa rozhodol ísť za ním. Zostala som stáť na chodbe, či niečo začujem z ich rozhovoru, no nemalo to zmysel. Šla som teda do izby, skontrolovala mobil a prečítala si správy od kamarátok, ktoré vyzvedali, ako dopadol včerašok s Matúšom a či prídem do školy. Chvíľu som zvažovala aj túto možnosť, aspoň by som zmenila prostredie a myšlienky. Nebola som však na školu ešte pripravená. Odpísala som im, že neprídem a navrhla som, že sa s nimi môžem stretnúť a o všetkom im porozprávať po piatej, keď pôjdem od mamy. Teda asi nie o všetkom, prebehla mi hlavou spomienka z kabínky v obchode. Telo mi zavibrovalo. Vôbec som nerozumela tomu, ako môže takto moje telo reagovať aj napriek smútku a bolesti po tom, čo sa stalo mame. Bol to pre mňa do určitej miery únik z ťažkých pocitov, ktoré sa

tak neúspešne snažím potlačiť alebo zahnať preč. Zazvonil telefón. Volal Matúš. Zavrela som dvere a zodvihla.

„Ahoj.“

„Ahoj kočka, ako sa máš? Dobre si sa vyspala?“

„Som celá dolámaná a mám pocit, že by som potrebovala asi týždeň spať, aby som to všetko dospala.“

„Mám dobrú správu. Ako som ti spomínal, bratranec robí v bare pri mieste, kde sa to stalo. Pýtal sa ľudí, o ktorých vedel, že tam ten deň boli. Našiel jedno dievča, ktoré to videlo. O jednej sa s ňou môžeme stretnúť.“

Zasvietili mi oči. „To je skvelá správa. Ďakujem ti veľmi pekne.“

„V škole dnes končím o dvanástej, tak okolo pol jednej by som ťa prišiel vyzdvihnúť a môžeme za ňou ísť spolu.“

„To by bolo skvelé.“

„Musím už ísť, som rád že som ťa počul.“

„Aj ja teba a ďakujem ešte raz. Pa.“

„Pa.“

Predstava, že by sme našli toho, čo to spravil, ma hneď potešila. Keď som vybehla z izby, natrafila som na otca, ako vychádzal od brata. Vyzeral veľmi utrápene.

„Je niečo nové od policajtov? Mali mať predsa tie kamerové záznamy.“

„Máš pravdu,“ povedal, „idem tam hneď zavolať.“

Evidentne aj jemu pomohlo sústrediť sa na niečo iné. Asi dvadsať minút ho prepájali hore-dole a nič sa nedozvedel. „Idem na políciu osobne,“ povedal.

„Idem s tebou.“ Rýchlo som sa obliekla a o desať minút sme už sedeli v aute.

Rozmýšľala som, či mu povedať o tom dievčati, s ktorým sa mám poobede stretnúť, no na vysvetľovanie, odkiaľ som sa k nej dostala, som nemala náladu.

O chvíľu sme boli na polícii. Naše celé mesto nebolo veľké, pokojne sa dalo z jednej strany na druhú prejsť aj pešo. Trvalo by to síce niekoľko hodín, ale možné to bolo. Vyšli sme hore po schodoch, príslušník polície sedel hneď pri

vstupe za okienkom. Otec mu nahlásil mená policajtov, ktorí boli za nami v nemocnici. Mali sme chvíľu počkať. Zatiaľ som si pozerala tabuľu, na ktorej viseli hľadané osoby a nezvestné deti, ktorých bolo akosi veľa. Z myšlienok ma vytrhol pán, s ktorým sme sa stretli v nemocnici. Zaviedol nás po schodoch do malej zasadačky, usadil nás, odišiel, no po chvíli sa vrátil s kolegom.

Otec sa ujal slova. „Prišli sme sa spýtať, čo sa podarilo vytiahnuť z tých záznamov. Už viete, kto to bol?“

Pozreli sa na seba. „Je to nepoužiteľné, na zázname nie je vidieť nehodu. Je nám to ľúto, ale nemáme žiadne stopy ani informácie, ktoré by nám pomohli zistiť, kto to bol,“ vysvetlil poručík.

Otec sa chytil za hlavu. „To nemyslíte vážne, veď bol biely deň a okolo prechádza stále množstvo ľudí. To mi chcete povedať, že nikto nič nevidel? To s tým neviete niečo spraviť?“

Jeho rozhorčenie rástlo.

„Upokojte sa, prosím, robíme, čo je v našich silách. Ak sa niečo zmení, dáme vám hneď vedieť.“

To, ako otec zatínal päste od zúrivosti, sa nedalo nevšimnúť. Chytila som ho za rameno. „Podme preč, tu sa nič nedozvieme.“

Chvíľu ešte na nich pozeral s nevraživým pohľadom, ktorý keby rozprával, tak by im strašne vynadal a párkrát ich prebodol.

Mrzelo ma, že môj nápad myslieť na niečo iné mal presne opačný efekt a ešte viac mu ublížil. Všetci sme potrebovali aspoň nejakú formu spravodlivosti. Tá však bola v nedohľadne, teda pre nich, ja som mala ešte nejakú nádej. Otec sa zavrel do spálne a zatiaľ čo babka chystala obed, ponúkla som jej pomoc.

Potrebovala som odísť čo najskôr.

O pol jednej som sa konečne obliekla a oznámila, že sa idem prejsť. Stála som na mieste, kde ma Matúš vždy vykladal. Potešila som sa, keď som v diaľke zbadala jeho auto. Dali sme si pusu a po tom, ako sme vyrazili, som mu porozprávala, ako sme dopadli na políciu. Nechápavo krútil hlavou.

Dorazili sme do baru, kde sme sa mali stretnúť so svedkyňou maminej nehody. Objednali sme si limonádu. Po chvíli k nám prišla mladá žena.

„Ty si dcéra tej pani, ktorú prešlo to auto?“ spýtala sa.

„Áno.“

„Ako je na tom? Je v poriadku?“

„Leží v kóme,“ sklopila som zrak a povedala zarmútene.

„To mi je ľúto,“ sadla si k nám.

„Vraj si videla to auto, ktoré ju zrazilo.“

„Áno. Práve som vychádzala z baru, bolo okolo piatej, keď sa to stalo. Vyrútil sa rovno na prechod a prešiel ju, ani nepribrzdil.“

Vyhrkli mi slzy.

„Prepáč,“ chytila ma za ruku.

„To je v poriadku,“ povedala som, „chcem vedieť všetko.“

„Na semafore bola zelená a on išiel zjavne na červenú. Videla som ho len v rýchlosti, vyzeral ako mladý chalan a vedľa neho sedelo dievča. Asi by som ich nespoznala, bolo to naozaj veľmi rýchlo.“

„A aké to bolo auto?“

„Veľký hnedý Jeep. Neviem, aký typ a ani poznávaciu značku som nezachytila, teda len posledné číslo na nej – päť.“

„Prečo si to nepovedala policajtom?“ spýtala som sa.

„Povedala som im presne to, čo vám teraz. Čudujem sa, že ich ešte nenašli.“

„Dnes sme boli na polícii a vraj zo záznamov z kamier nebolo nič vidno a nikto nič nevidel. Tak sa nemajú o čo oprieť.“

„To je dosť čudné,“ pokrútila nechápavo hlavou.

„Skúste sami získať tie záznamy z kamier, možno zistíte, prečo policajti nič neriešia.“

„Ďakujem ti veľmi pekne za pomoc, teraz viem aspoň niečo.“

„To je v poriadku, ak by som ešte mohla nejako pomôcť, len mi dajte vedieť, kontakt máte. A dúfam, že sa tvojej mame polepší.“

„Ďakujem.“

Odišla. S jasným zámerom som pozrela na Matúša s otázkou, či ide so mnou do banky.

„Možno budeš mať väčšie šťastie sama, skôr sa nad tebou zľutujú.“ Rovnaké nadšenie po pátraní vinníka nehody so mnou zjavne nezdieľal. Zdalo sa mi, že tam nechcel ísť z iného dôvodu, no teraz som nemala chuť to riešiť.

Vyšla som z baru a zamierila rovno do banky. Zastavila som sa pri prvom okienku a s rúznosťou v hlase som si vyžiadala niekoho, kto mi môže poskytnúť kamerové záznamy. Pani za priehradkou na mňa nechápavo pozerala, no potom ma požiadala, aby som počkala. O chvíľu sa objavil pán v rokoch. Predstavil sa ako riaditeľ pobočky – Kováč. Vzal ma k sebe do kancelárie.

„Ako vám môžem pomôcť?“ zvedavosť v jeho hlase sa nedala prehliadnúť. Rozpovedala som mu, čo sa stalo a poprosila ho, či by som mohla vidieť záznam.

„Tento záznam si už predsa vyžiadali policajti a pokiaľ viem, bol im doručený.“

„Áno, ale tvrdia, že tam nič nie je vidno,“ naliehala som.

„To sa mi nechce veriť,“ pokrútil hlavou, „kameru máme nad vchodom tým smerom, jasne by malo byť vidno, čo sa stalo.“

„Viete mi to ukázať?“

„Spravme to inak, ja sa na to pozriem a poviem vám, či je niečo vidieť a potom uvidíme.“

„Super,“ potešila som sa.

Vyhľadal si konkrétny dátum a približný čas. Po chvíli začal krútiť hlavou.